

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-65-22

Druk nr 2350
Warszawa, 15 czerwca 2022 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Edukacji i Nauki.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

PREZES RADY MINISTRÓW

Warszawa /elektroniczny znacznik czasu/

DKPL.WK.0610.2.65.2022.AF(10)

RM-0610-65-22

UC107

Pani Elżbieta WITEK
Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o zmianie ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Edukacji i Nauki.

Z poważaniem,

Mateusz Morawiecki

Prezes Rady Ministrów

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:

Wnioskodawca

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1646) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Przepisów ustawy nie stosuje się do zawodu notariusza oraz do zawodów regulowanych i działalności regulowanych bezpośrednio i szczególnie związanych z wykonywaniem władzy publicznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

2) w art. 5 w pkt 19 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 20 w brzmieniu:

„20) istotnie różniącym się materiale – oznacza to materiał obejmujący nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje, które mają zasadnicze znaczenie dla wykonywania zawodu, i w odniesieniu do którego kształcenie odbyte przez wnioskodawcę wykazuje istotne, pod względem treści, różnice w porównaniu z zakresem kształcenia wymaganym w Rzeczypospolitej Polskiej.”;

3) w art. 20:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwy organ, z zachowaniem proporcjonalności, może uzależnić, w drodze postanowienia, wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji od

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

- 1) dyrektywę 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22, Dz. Urz. UE L 363 z 20.12.2006, str. 141, Dz. Urz. UE L 271 z 16.10.2007, str. 18, Dz. Urz. UE L 320 z 06.12.2007, str. 3, Dz. Urz. UE L 93 z 04.04.2008, str. 28, Dz. Urz. UE L 205 z 01.08.2008, str. 10, Dz. Urz. UE L 311 z 21.11.2008, str. 1, Dz. Urz. UE L 93 z 07.04.2009, str. 11, Dz. Urz. UE L 59 z 04.03.2011, str. 4, Dz. Urz. UE L 112 z 24.04.2012, str. 21, Dz. Urz. UE L 180 z 12.07.2012, str. 9, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 368, Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 132, Dz. Urz. UE L 305 z 24.10.2014, str. 115, Dz. Urz. UE L 177 z 08.07.2015, str. 60, Dz. Urz. UE L 134 z 24.05.2016, str. 135, Dz. Urz. UE L 317 z 01.12.2017, str. 119, Dz. Urz. UE L 104 z 15.04.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 131 z 24.04.2020, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 444 z 10.12.2021, str. 16);
- 2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/958 z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie analizy proporcjonalności przed przyjęciem nowych regulacji dotyczących zawodów (Dz. Urz. UE L 173 z 09.07.2018, str. 25).

odbycia przez wnioskodawcę stażu adaptacyjnego lub przystąpienia przez niego do testu umiejętności, w przypadku gdy:

- 1) zakres kształcenia lub szkolenia odbytego przez wnioskodawcę obejmuje istotnie różniący się materiał lub
- 2) na zawód regulowany w Rzeczypospolitej Polskiej składa się co najmniej jedna czynność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w państwie wnioskodawcy, a kształcenie lub szkolenie wymagane w Rzeczypospolitej Polskiej obejmuje istotnie różniący się materiał od materiału objętego kształceniem lub szkoleniem, którego ukończenie potwierdza dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji wnioskodawcy.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Właściwy organ przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, ustala na podstawie dokumentów wydanych w państwie członkowskim lub w państwie niebędącym państwem członkowskim, czy wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę:

- 1) podczas zdobywania doświadczenia zawodowego lub
- 2) przez potwierdzone efekty uczenia się w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym i nauce, lub
- 3) przez potwierdzone efekty kształcenia w rozumieniu przepisów o systemie oświaty

– wyrównują w całości albo w części istotnie różniący się materiał.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ określa:

- 1) poziom kwalifikacji zawodowych wymagany do wykonywania zawodu regulowanego w Rzeczypospolitej Polskiej i poziom kwalifikacji zawodowych posiadanych przez wnioskodawcę,
- 2) zakres istotnie różniącego się materiału podlegającego wyrównaniu oraz powody braku możliwości wyrównania tego materiału wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami nabytymi przez wnioskodawcę w sposób określony w ust. 1a,
- 3) zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego lub zakres testu umiejętności

– mając na uwadze konieczność wyrównania istotnie różniącego się materiału w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej.”;

4) w art. 21 w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wskazania zakresu istotnie różniącego się materiału, z uwzględnieniem stopnia wyrównania tego materiału w sposób określony w art. 20 ust. 1a.”;

5) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. 1. Osoba, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegają uznaniu, jest obowiązana posiadać znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej.

2. Właściwy organ, po wydaniu decyzji w sprawie uznania kwalifikacji albo po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej:

1) może sprawdzić znajomość języka polskiego w przypadku osoby wykonującej zawód mający wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, a także w przypadku osoby wykonującej inny zawód – jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do posiadania znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej;

2) sprawdza znajomość języka polskiego na wniosek osoby, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegały uznaniu.

3. Znajomość języka polskiego jest sprawdzana z zachowaniem proporcjonalności w odniesieniu do danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej.

4. Osoba, o której mowa w ust. 2, może potwierdzić znajomość języka polskiego przez:

1) przedłożenie właściwemu organowi dokumentu potwierdzającego znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej, wydanego przez uprawniony podmiot działający w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim, w szczególności świadectwa dojrzałości uzyskanego po zdaniu egzaminu maturalnego w języku polskim lub dyplomu ukończenia studiów prowadzonych w języku polskim;

2) złożenie egzaminu z języka polskiego, przeprowadzanego przez właściwy organ.

5. Za przeprowadzenie egzaminu z języka polskiego jest pobierana opłata, której wysokość ustala jednostka przeprowadzająca egzamin. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy jednostki przeprowadzającej egzamin.

6. Opłata, o której mowa w ust. 5, jest ustalana w wysokości kosztów przeprowadzenia egzaminu z języka polskiego, przy czym jej wysokość nie może przekroczyć 15% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku przeprowadzenia egzaminu.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, właściwy organ na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, lub na podstawie wyniku egzaminu z języka polskiego wydaje zaświadczenie o znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej. Odmowa potwierdzenia znajomości języka polskiego następuje w drodze decyzji administracyjnej.

8. W przypadku uzyskania negatywnego wyniku egzaminu z języka polskiego właściwy organ, przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 7, wyznacza termin, w którym osoba, o której mowa w ust. 2, może ponownie przystąpić do egzaminu.

9. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej,
- 2) sposób przeprowadzania egzaminu z języka polskiego,
- 3) jednostki przeprowadzające egzamin z języka polskiego

– mając na względzie zakres czynności zawodowych wykonywanych w ramach danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej, konieczność zachowania proporcjonalności sprawdzania znajomości języka polskiego oraz przejrzystość przeprowadzania egzaminu z języka polskiego.”;

- 6) w art. 34 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy zakres kształcenia lub szkolenia odbytego przez usługodawcę obejmuje istotnie różniący się materiał, w którym wykazano różnice mogące być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego, a wiedza,

umiejętności lub kompetencje nabyte przez usługodawcę podczas zdobywania doświadczenia zawodowego lub przez potwierdzone efekty uczenia się, lub przez potwierdzone efekty kształcenia nie mogą wyrównać tych różnic, właściwy organ zobowiązuje usługodawcę do przystąpienia do testu umiejętności i w terminie miesiąca od nałożenia tego zobowiązania wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji.”;

7) w art. 36:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku uzasadnionych wątpliwości właściwy organ może wystąpić do właściwych organów państwa usługodawcy o potwierdzenie, że usługodawca wykonuje zawód regulowany albo działalność regulowaną zgodnie z prawem i z dołożeniem należytej staranności oraz że nie zostały na niego nałożone kary dyscyplinarne lub nie został skazany prawomocnym wyrokiem sądu w związku z wykonywaniem zawodu regulowanego albo działalności regulowanej.”,

b) w ust. 2 po wyrazach „informacji dotyczących kształcenia lub szkolenia ukończonego przez usługodawcę” dodaje się przecinek i wyrazy „w zakresie niezbędnym do oceny, czy różnice wykazane w istotnie różniącym się materiale mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego”;

8) w art. 39:

a) w ust. 1 wyrazy „różnic w zakresie zawodu i niemożliwości wyrównania brakującej wiedzy, umiejętności i kompetencji, wymaganych” zastępuje się wyrazami „niewyrównania w całości istotnie różniącego się materiału w zakresie kształcenia lub szkolenia wymaganego”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do automatycznego uznania:

1) kwalifikacji zawodowych uznawanych na podstawie dokumentów, o których mowa w załącznikach V i VI do dyrektywy, albo uznanych na zasadzie praw nabytych;

2) kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 16 ust. 1;

3) kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w art. 30.”;

9) w art. 50a w ust. 3 po wyrazie „przeprowadza” dodaje się wyrazy „w sposób obiektywny i niezależny”;

10) w art. 50b w ust. 5:

- a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W ramach oceny w zakresie, o którym mowa w ust. 3 pkt 6, uwzględnia się wymóg zawarty w przepisach regulacyjnych, dotyczący.”;
 - b) w części wspólnej wyraz „występują” zastępuje się wyrazem „występuje”;
- 11) w art. 50e w ust. 3:
- a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „wymogi” zastępuje się wyrazem „wymóg”;
 - b) w części wspólnej wyraz „występują” zastępuje się wyrazem „występuje”;
- 12) w art. 50f w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Powody uznania projektowanych przepisów regulacyjnych lub projektowanych wymogów dotyczących świadczenia usług transgranicznych za zgodne z zasadami proporcjonalności, uzasadnionego i niedyskryminującego charakteru przedstawia się w sposób szczegółowy, umożliwiający weryfikację zgodności tych przepisów lub wymogów z wymienionymi zasadami, w uzasadnieniu projektu aktu prawnego, w tym aktu normatywnego, zawierającego te przepisy lub wymogi albo w załączniku do oceny skutków regulacji, stanowiącej odrębną część uzasadnienia projektu aktu normatywnego.”;
- 13) w art. 52c we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „dotyczące” zastępuje się wyrazem „do”.

Art. 2. W ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1140) w art. 2h:

- 1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Lekarz weterynarii, będący obywatelem państwa członkowskiego, który posiada prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, może czasowo wykonywać ten zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bez konieczności wpisu do rejestru członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej prowadzonego przez okręgową radę lekarsko-weterynaryjną, jeżeli przed podjęciem czynności zawodowych złoży właściwej ze względu na miejsce, w którym zamierza wykonywać ten zawód, okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej, a w przypadku gdy określenie tego miejsca nie jest możliwe, wybranej przez niego okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej:

- 1) pisemne oświadczenie o zamiarze wykonywania tego zawodu, z podaniem, jeżeli jest to możliwe, miejsca i czasu jego wykonywania oraz adresu poczty elektronicznej lub numeru telefonu, jeżeli posiada;
 - 2) dokument potwierdzający obywatelstwo;
 - 3) zaświadczenie, wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego, potwierdzające, że:
 - a) posiada w tym państwie prawo wykonywania tego zawodu, które nie jest zawieszona lub ograniczona,
 - b) wykonuje ten zawód;
 - 4) dokument potwierdzający kwalifikacje do wykonywania tego zawodu.”;
- 2) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna prowadzi ewidencję lekarzy weterynarii, określonych w ust. 1, czasowo wykonujących zawód lekarza weterynarii.”;
- 3) w ust. 6 pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:
- „4) adres czasowego wykonywania zawodu i oznaczenie czasu wykonywania czynności zawodowych podjętych na terenie działania okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, jeżeli jest to możliwe;
- 5) adres poczty elektronicznej lub numer telefonu, jeżeli zostały podane.”.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Cel i zakres projektowanej ustawy

Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22, z późn. zm.), zwana dalej „dyrektywą”, ustanawia zasady, na podstawie których państwa członkowskie Unii Europejskiej, zwanej dalej „UE”, uznają kwalifikacje zawodowe uzyskane w innych państwach członkowskich UE dla celów dostępu do zawodu regulowanego i jego wykonywania na swoim terytorium. Dyrektywa ustanawia również zasady dotyczące częściowego dostępu do zawodu regulowanego oraz uznawania praktyk zawodowych odbywanych w innym państwie członkowskim UE.

Przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 132, z późn. zm.) wprowadziły istotne zmiany w funkcjonowaniu systemu uznawania kwalifikacji zawodowych w zawodach regulowanych w ramach UE. Wdrożenie do polskiego porządku prawnego przewidzianych w tej dyrektywie zmian i uzupełnień nastąpiło w ramach ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1646), zwanej dalej „ustawą”.

Przewidziane w projekcie ustawy zmiany wynikają z konieczności zapewnienia prawidłowego wdrożenia do polskiego porządku prawnego niektórych przepisów dyrektywy, które, w ocenie Komisji Europejskiej, zwanej dalej „KE”, zostały wdrożone w sposób nieprawidłowy lub niepełny. Należy odnotować, że w dniu 2 lipca 2020 r. KE podjęła decyzję o skierowaniu do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zwanego dalej „TSUE”, skargi przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, zwanej dalej „RP”, w związku z nieprawidłowym wdrożeniem do polskiego porządku prawnego niektórych przepisów dyrektywy. Decyzja została podjęta po przeprowadzeniu przez KE postępowań w sprawie uchybienia przez RP zobowiązaniom państwa członkowskiego UE (uchybienia nr 2018/2180 i 2018/2301). W uchybieniach tych KE wskazała, jako błędnie wdrożone do polskiego porządku prawnego, m.in. następujące przepisy dyrektywy: art. 2 (zakres), art. 4f ust. 6 (dostęp częściowy), art. 7 ust. 2a (uprzednie oświadczenie składane w przypadku

przeniesienia się usługodawcy), art. 8 ust. 1 (współpraca administracyjna), art. 14 (środki wyrównawcze) i art. 53 ust. 4 (znajomość języków). W związku z powyższym, w celu zapewnienia prawidłowego wdrożenia wskazanych przepisów dyrektywy na gruncie prawa polskiego w sposób realizujący zastrzeżenia podnoszone przez KE, w projekcie ustawy przewiduje się odpowiednie zmiany przepisów art. 4, art. 5, art. 20, art. 29, art. 36 ust. 1 i 2 i art. 39 ust. 4 ustawy oraz art. 2h ust. 1, 5 i ust. 6 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1140), które wdrażają wskazane wyżej przepisy dyrektywy do polskiego porządku prawnego.

Projekt ustawy przewiduje także nowelizację przepisów art. 50a ust. 3, art. 50b ust. 5, art. 50e ust. 3, art. 50f ust. 1 i art. 52c ustawy, której celem jest zagwarantowanie pełnej zgodności tych przepisów z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/958 z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie analizy proporcjonalności przed przyjęciem nowych regulacji dotyczących zawodów (Dz. Urz. UE L 173 z 09.07.2018, str. 25), zwanej dalej „dyrektywą 2018/958”.

Zmiana w art. 50a ust. 3 ustawy służy dostosowaniu brzmienia tego przepisu do art. 4 ust. 5 dyrektywy 2018/958. Wprowadzenie zmiany wynika z przedstawionych przez KE zarzutów dotyczących nieprawidłowego wdrożenia tego przepisu dyrektywy na gruncie prawa krajowego (uchybiecie nr 2021/2208). Za zasadne uznano również dokonanie zmian w przepisach art. 50b ust. 5 i art. 50e ust. 3 ustawy, których celem jest uniknięcie zarzutów KE odnośnie do błędnego wdrożenia do polskiego porządku prawnego art. 7 ust. 3 i 4 dyrektywy 2018/958. Wprowadzenie zmian w tych przepisach jest niezbędne do zagwarantowania precyzyjniejszego sposobu wdrożenia norm wyrażonych w przywołanych przepisach dyrektywy 2018/958. Projekt ustawy przewiduje ponadto wprowadzenie zmian w art. 50f ust. 1 ustawy, których celem jest dostosowanie tego przepisu do brzmienia art. 4 ust. 3 dyrektywy 2018/958 oraz dokonanie w nim korekty merytorycznej, wskutek której zostanie usunięty błąd występujący w jego treści. Z kolei zmiana wprowadzana w art. 52c ustawy ma na celu skorygowanie występującego w tym przepisie błędu językowego. Dzięki zmianie brzmienia przepis będzie precyzyjniej odzwierciedlał normę wyrażoną w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2018/958.

II. Szczegółowe omówienie proponowanych regulacji

W celu dokonania prawidłowego wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy i dyrektywy 2018/958, co do których KE przedstawiła zastrzeżenia, konieczne jest wprowadzenie w ustawie poniższych zmian:

- **Zmiana zakresu wyłączeń dotyczących stosowania ustawy**

Zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy jej postanowienia stosuje się wobec wszystkich obywateli państw członkowskich UE zamierzających wykonywać zawód regulowany w państwie członkowskim innym niż to, w którym uzyskali kwalifikacje zawodowe, zarówno jako osoba pracująca na własny rachunek, w tym jako osoba wykonująca wolny zawód, jak i jako pracownik najemny. W drodze wyjątku od tej zasady, w myśl art. 2 ust. 4 dyrektywy, jej przepisów nie stosuje się wobec notariuszy powoływanych na mocy urzędowego aktu organów publicznych.

KE wskazała, że RP nieprawidłowo wdrożyła art. 2 dyrektywy przez określenie w art. 4 ustawy, że jej przepisów nie stosuje się do zawodów regulowanych i działalności regulowanych, dla których przepisy regulacyjne określiły wymóg posiadania obywatelstwa polskiego. Zdaniem KE przewidziany w tym przepisie wyjątek wychodzi poza zakres wyjątku wskazanego w art. 2 dyrektywy. KE podkreśliła, że z wyjątkiem zawodu notariusza zasady uznawania kwalifikacji zawodowych powinno stosować się wobec wszystkich obywateli państw członkowskich UE, zamierzających wykonywać zawód regulowany w innym państwie członkowskim niż to, w którym uzyskali kwalifikacje zawodowe.

Jednocześnie KE potwierdziła, że przepisy dyrektywy nie znajdują zastosowania do działalności związanej z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu prawa UE (art. 45 ust. 4 i art. 51 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 202 z 07.06.2016, str. 47)). W tym kontekście należy wskazać, że w polskim porządku prawnym prawo wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej związanych z wykonywaniem władzy publicznej jest zastrzeżone wyłącznie dla osób, które posiadają obywatelstwo polskie. Niemniej jednak, nawet jeżeli w danym państwie członkowskim UE prowadzi się działalność regulowaną związaną z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu prawa UE, nie uzasadnia to, w ocenie KE, wprowadzenia warunku posiadania obywatelstwa przy wdrożeniu do prawa krajowego art. 2 dyrektywy.

Mając na uwadze powyższe, w art. 1 pkt 1 projektu ustawy proponuje się nadanie nowego brzmienia art. 4 ustawy, w myśl którego przepisy ustawy nie będą stosowane do zawodu

notariusza oraz do zawodów regulowanych i działalności regulowanych bezpośrednio i szczególnie związanych z wykonywaniem władzy publicznej na terytorium RP.

Należy wyjaśnić, że przez wykonywanie władzy publicznej rozumie się wszelkie działania prowadzone w interesie publicznym w formach aktów i czynności prawnych, jak i działań faktycznych, które wywołują wiążące dla różnych podmiotów skutki prawne. Wymienione w projektowanym art. 4 ustawy przesłanki „bezpośredniego i szczególnego” związku z wykonywaniem władzy publicznej muszą być interpretowane zgodnie z prawem unijnym i utrwalonym orzecznictwem. Określony w art. 51 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wyjątek od zasady swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług, którym jest działalność związana z wykonywaniem władzy publicznej, należy interpretować wąsko. Zakresem tego wyjątku są objęte czynności, które stanowią bezpośredni i rzeczywisty udział w wykonywaniu władzy publicznej. Na gruncie tej regulacji wyłączenie całego zawodu byłoby dopuszczalne jedynie w przypadku, gdyby związek czynności wykonywanych w ramach zawodu powodował, że państwo członkowskie UE, w razie liberalizacji dostępu do danej działalności gospodarczej, byłoby zmuszone dopuścić wykonywanie, choćby przejściowo, zadań z zakresu władzy publicznej przez obcokrajowców (por. wyrok 2/74 Reyners p. Belgii, pkt 45–46). Ponadto wyjątek ten musi być interpretowany ściśle, w sposób niewykraczający poza to, co jest konieczne dla zabezpieczenia interesów, których ochronę umożliwia ten przepis (por. wyrok C-114/97 Komisja p. Hiszpanii, pkt 34; wyrok C-575/16 Komisja p. Czechom, pkt 101–102). Do zawodów bezpośrednio i szczególnie związanych z wykonywaniem władzy publicznej w RP zalicza się m.in. zawody policjanta, prokuratora i sędziego.

- **Rozszerzenie katalogu definicji, którymi posługuje się ustawa**

KE wskazała, że RP nie wdrożyła do prawa krajowego definicji „istotnie różniącego się materiału”, określonej w art. 14 ust. 4 dyrektywy. W związku z powyższym brak ten należy uzupełnić. W art. 1 pkt 2 projektu ustawy proponuje się uzupełnienie katalogu definicji zawartego w art. 5 ustawy. W przepisie tym zostanie dodany pkt 20, zgodnie z którym „istotnie różniący się materiał” będzie oznaczał materiał obejmujący nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje, które mają zasadnicze znaczenie dla wykonywania zawodu, i w odniesieniu do którego kształcenie odbyte przez wnioskodawcę wykazuje istotne, pod względem treści, różnice w porównaniu z zakresem kształcenia wymaganym w RP.

- **Zmiana przepisów dotyczących stosowania środków wyrównawczych w przypadku stwierdzenia występowania istotnie różniącego się materiału w zakresie kształcenia lub szkolenia odbytego przez osobę ubiegającą się o uznanie kwalifikacji zawodowych w innym państwie członkowskim UE oraz określenie zasad wyrównywania różnic między kształceniem lub szkoleniem wymaganym w RP a kształceniem lub szkoleniem zrealizowanym przez osobę ubiegającą się o uznanie kwalifikacji zawodowych**

Przepis art. 14 ust. 1 dyrektywy stanowi, że przyjmujące państwo członkowskie UE może wymagać, aby osoba, która wnioskuje o uznanie kwalifikacji zawodowych, odbyła staż adaptacyjny trwający nie dłużej niż trzy lata lub przystąpiła do testu umiejętności, jeżeli:

- 1) kształcenie, które wnioskodawca otrzymał, obejmuje materiał istotnie różniący się od tego, którego opanowanie jest podstawą uzyskania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji w przyjmującym państwie członkowskim;
- 2) na zawód regulowany w przyjmującym państwie członkowskim składa się przynajmniej jedna regulowana działalność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w rodzimym państwie członkowskim wnioskodawcy, a szkolenie wymagane w przyjmującym państwie członkowskim obejmuje materiał istotnie różniący się od objętego kształceniem, którego ukończenie potwierdza poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wnioskodawcy.

Zdaniem KE powołany wyżej przepis dyrektywy został nieprawidłowo wdrożony do polskiego porządku prawnego z uwagi na wprowadzenie w art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy możliwości nałożenia środków wyrównawczych w przypadku niewymienionym w dyrektywie, tj. jeżeli egzamin wymagany do wykonywania zawodu w RP i w państwie wnioskodawcy różnią się w sposób zasadniczy. Ponadto w art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy wskazano, że zastosowanie środków wyrównawczych może nastąpić, w przypadku gdy zakres zawodu w państwie wnioskodawcy różni się znacząco od zakresu tego zawodu w RP. W ocenie KE brzmienie tego przepisu nie odpowiada normie wyrażonej w art. 14 ust. 1 dyrektywy, zgodnie z którą zastosowanie środków wyrównawczych jest możliwe, w sytuacji gdy na zawód regulowany w przyjmującym państwie członkowskim UE składa się co najmniej jedna regulowana działalność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w państwie wnioskodawcy.

Należy wskazać, że poza tzw. zharmonizowanymi zawodami sektorowymi (obejmującymi zawody lekarza, lekarza dentystry, pielęgniarki, położnej, farmaceuty, architekta i lekarza

weterynarii oraz zawody prawnicze objęte odrębnymi regulacjami) kwalifikacje zawodowe do wykonywania pozostałych zawodów regulowanych nie podlegają ujednocnieniu w ramach UE. W związku z tym kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania danego zawodu regulowanego w państwie, z którego pochodzi wnioskodawca, mogą być węższe niż kwalifikacje zawodowe przewidziane w stosunku do tego samego zawodu w państwie przyjmującym.

Mając na uwadze powyższe, w art. 1 pkt 3 projektu ustawy proponuje się nadanie nowego brzmienia art. 20 ust. 1 ustawy. Zgodnie z projektowanym przepisem organ właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych (por. art. 6 ust. 1 ustawy), zwany dalej „właściwym organem”, z zachowaniem proporcjonalności, będzie mógł uzależnić, w drodze postanowienia, wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych od odbycia przez wnioskodawcę stażu adaptacyjnego lub przystąpienia przez niego do testu umiejętności, w przypadku gdy:

- 1) zakres kształcenia lub szkolenia odbytego przez wnioskodawcę obejmuje istotnie różniący się materiał lub
- 2) na zawód regulowany w RP składa się co najmniej jedna czynność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w państwie wnioskodawcy, a kształcenie lub szkolenie wymagane w RP obejmuje istotnie różniący się materiał od materiału objętego kształceniem lub szkoleniem, którego ukończenie potwierdza dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji wnioskodawcy.

Zaproponowany kształt przepisu będzie precyzyjniej odzwierciedlał brzmienie art. 14 ust. 1 dyrektywy. Należy wyjaśnić, że powołany przepis dyrektywy w pkt 2 posługuje się określeniem „jedna regulowana działalność zawodowa”, które odnosi się do definicji zawodu regulowanego wyrażonej w art. 3 ust. 1 lit. a dyrektywy, i oznacza jedną z działalności zawodowych składających się na ten zawód. W brzmieniu projektowanego art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy zaproponowano analogiczne odniesienie się w tym zakresie do definicji zawodu regulowanego wyrażonej w art. 5 pkt 4 ustawy. Dostosowując przepis do definicji ustawowej, w miejsce użytego w dyrektywie określenia „jedna regulowana działalność zawodowa” zaproponowano posłużenie się odpowiednio określeniem „jedna czynność zawodowa”.

Ponadto przedmiotowa regulacja została uzupełniona o wskazanie, że zastosowanie przez właściwy organ środków wyrównawczych będzie następowało z zachowaniem proporcjonalności. Oznacza to, że zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego albo zakres testu

umiejętności, określony przez właściwy organ, będą ograniczone tylko do konieczności wyrównania stwierdzonych różnic w zakresie kształcenia lub szkolenia odbytego przez wnioskodawcę w porównaniu z zakresem kształcenia lub szkolenia wymaganym w RP. Powyższe dookreślenie ma na celu zapewnienie zgodności przepisu z art. 14 ust. 5 dyrektywy, w myśl którego przywołane regulacje, wyrażone w art. 14 ust. 1 dyrektywy, stosuje się z należyтым uwzględnieniem zasady proporcjonalności.

Ponadto w art. 20 ustawy zostanie dodany ust. 1a, który będzie regulował kwestie związane z wyrównywaniem różnic między kształceniem lub szkoleniem wymaganym w RP a kształceniem lub szkoleniem zrealizowanym przez osobę ubiegającą się o uznanie kwalifikacji zawodowych. W myśl proponowanego przepisu właściwy organ, przed wydaniem postanowienia w sprawie zastosowania środków wyrównawczych, ustali na podstawie dokumentów wydanych w państwie członkowskim UE lub w państwie niebędącym państwem członkowskim UE, czy wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę:

- 1) podczas zdobywania doświadczenia zawodowego lub
 - 2) przez potwierdzone efekty uczenia się w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym i nauce, lub
 - 3) przez potwierdzone efekty kształcenia w rozumieniu przepisów o systemie oświaty
- wyrównują w całości albo w części istotnie różniący się materiał.

Z kolei w znowelizowanym art. 20 ust. 2 ustawy zostanie wskazane, że w postanowieniu w sprawie zastosowania środków wyrównawczych właściwy organ określi:

- 1) poziom kwalifikacji zawodowych wymagany do wykonywania zawodu regulowanego w RP i poziom kwalifikacji zawodowych posiadanych przez wnioskodawcę,
 - 2) zakres istotnie różniącego się materiału podlegającego wyrównaniu oraz powody braku możliwości wyrównania tego materiału wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami nabytymi przez wnioskodawcę w sposób określony w ust. 1a,
 - 3) zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego lub zakres testu umiejętności
- mając na uwadze konieczność wyrównania istotnie różniącego się materiału w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej.

W ocenie projektodawcy sprawy uznania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej w RP, w których właściwy organ, na podstawie przepisów dotychczasowych, rozstrzygnął w drodze

postanowienia o zastosowaniu środka wyrównawczego, nie wymagają uregulowania kwestii intertemporalnych. Nowe wnioski w tych sprawach będą natomiast podlegały rozpatrzeniu zgodnie z przepisami znowelizowanej ustawy.

Konsekwencją wprowadzenia powyższych zmian jest konieczność nowelizacji art. 21 ust. 4 pkt 2, art. 34 ust. 4 i art. 39 ust. 1 ustawy. Przywołane przepisy posługują się sformułowaniami odnoszącymi się do obecnego brzmienia art. 20 ustawy, które ulegnie zmianie. Ponadto wskazanym przepisom zostanie nadane brzmienie uwzględniające wprowadzaną w ustawie definicję „istotnie różniącego się materiału”. Zastąpi ona obecnie używane w tych przepisach określenie dotyczące „wyrównywania różnic” występujących między zakresem kształcenia lub szkolenia wymaganego w RP i państwie wnioskodawcy. Stosowne zmiany w tym zakresie zostały wprowadzone w art. 1 pkt 4, 6 i pkt 8 lit. a projektu ustawy.

- **Zmiana regulacji dotyczących sprawdzania posiadania przez osoby, którym uznano kwalifikacje zawodowe, znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej**

Zgodnie z art. 53 ust. 1 dyrektywy specjaliści, których kwalifikacje zawodowe podlegają uznaniu, muszą posiadać znajomość języka niezbędną do wykonywania danego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim UE. Z kolei art. 53 ust. 4 dyrektywy stanowi, że każde sprawdzenie znajomości języka musi być proporcjonalne do działalności, która ma być prowadzona.

Przepis art. 29 ustawy w aktualnym brzmieniu wskazuje, że weryfikacja znajomości języka polskiego może być dokonana po wydaniu decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych albo po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej. Weryfikacja może być przeprowadzona w każdym przypadku w odniesieniu do osób wykonujących zawody mające wpływ na bezpieczeństwo pacjentów. Natomiast w przypadku osób wykonujących inne zawody weryfikacja znajomości języka polskiego może nastąpić, gdy zajdzie uzasadniona wątpliwość co do wystarczającej do wykonywania zawodu regulowanego albo działalności regulowanej znajomości języka polskiego. Weryfikacja jest dokonywana na wniosek osoby, której kwalifikacje zawodowe podlegają uznaniu, i podlega opłacie. Ustawa zawiera również fakultatywne upoważnienie dla ministra kierującego działem administracji rządowej właściwego w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących

do danego działu do wydania aktu wykonawczego regulującego kwestie związane z weryfikacją znajomości języka polskiego.

W ocenie KE przepisy ustawy w obecnym brzmieniu nie gwarantują sprawdzania znajomości języka polskiego w sposób, który byłby proporcjonalny do wykonywanego zawodu regulowanego albo wykonywanej działalności regulowanej, co przesądza o nieprawidłowym wdrożeniu art. 53 ust. 4 dyrektywy do krajowego porządku prawnego. Przedstawiając zastrzeżenia co do sposobu wdrożenia omawianej regulacji do polskiego porządku prawnego, KE odniosła się do wyroku TSUE w sprawie Haim (por. wyrok z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-424/97, *Salomone Haim p. Kassenzahnärztliche Vereinigung Nordrhein*). W wyroku tym TSUE wskazał, że „wiarygodność porozumiewania się lekarza dentysty z jego pacjentami oraz z organami administracji i organizacjami zawodowymi stanowi nadrzędny cel leżący w interesie ogólnym”. TSUE podkreślił jednak, że odpowiednie wymogi w zakresie znajomości języków nie mogą wykraczać poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu. Z zasady proporcjonalności wynika, że wymagany poziom znajomości języka musi być odpowiedni do czynności zawodowych, które mają być wykonywane, i że migrujący specjaliści mogą potwierdzać znajomość języka za pomocą dowolnych środków dowodowych. W opinii KE należy domniemywać, że specjalista, który znaczną część swojej edukacji odbył w danym państwie członkowskim UE, posiada odpowiednią znajomość języka tego państwa. Wyniki egzaminów lub świadectwa potwierdzające znajomość języka wydawane na szczeblu krajowym przez uznane instytucje również należy traktować jako odpowiedni sposób wykazania znajomości języka. Zasada proporcjonalności prowadzi do wniosku, że egzaminów językowych nie można stosować w sposób systematyczny ani w ujednocionej formie.

W związku z podniesionym przez KE zastrzeżeniem, w art. 1 pkt 5 projektu ustawy proponuje się nadanie nowego brzmienia art. 29 ustawy. Projektowane rozwiązania rozszerzą i doprecyzują zawarte w ustawie regulacje dotyczące sprawdzania znajomości języka polskiego.

Należy podkreślić, że sprawdzenie znajomości języka polskiego – tak jak dotychczas – będzie mogło nastąpić dopiero po wydaniu decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych albo po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej. Właściwy organ, z własnej inicjatywy, będzie mógł sprawdzić znajomość języka w każdym przypadku w stosunku do osoby wykonującej zawód mający wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, a w przypadku osób wykonujących inne zawody – jedynie w sytuacji uzasadnionej wątpliwości co do posiadania

znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej.

Jednocześnie w projektowanym art. 29 ust. 2 pkt 2 ustawy na właściwy organ obowiązek sprawdzenia znajomości języka polskiego na wniosek osoby, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegały uznaniu. Celem wprowadzenia tego przepisu jest umożliwienie uzyskania przez osoby zainteresowane urzędowego potwierdzenia znajomości języka polskiego, które w danych okolicznościach może być im niezbędne, np. w celu potwierdzenia spełniania wymogów dotyczących znajomości języka związanych z zatrudnieniem u potencjalnego pracodawcy. Należy przy tym zauważyć, że sprawdzenie znajomości języka polskiego na wniosek osoby zainteresowanej zagwarantuje jej także prawo do przeprowadzenia przez właściwy organ ponownego postępowania sprawdzającego w tym przedmiocie.

Obecne rozwiązania zostaną uzupełnione o przepis nakazujący właściwemu organowi sprawdzanie znajomości języka polskiego z zachowaniem proporcjonalności w odniesieniu do danego zawodu regulowanego lub danej działalności regulowanej. Stosowanie zasady wskazanej w projektowanym art. 29 ust. 3 ustawy będzie oznaczało, że sprawdzenie znajomości języka polskiego zostanie ograniczone wyłącznie do potwierdzenia przez właściwy organ, że osoba, której kwalifikacje podlegały uznaniu, posiada znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej. Nie będzie ono natomiast obejmowało sprawdzania ogólnego poziomu znajomości języka polskiego ani wykraczało poza niezbędny do wykonywania danego zawodu albo danej działalności zakres znajomości tego języka.

Ponadto projektowane regulacje umożliwią osobom, których kwalifikacje zawodowe podlegały uznaniu, potwierdzenie znajomości języka polskiego za pomocą różnych środków dowodowych, również tych uzyskanych w innych państwach członkowskich UE. W tym celu w projektowanym art. 29 ust. 4 ustawy zostaną określone alternatywne sposoby umożliwiające potwierdzenie znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania danej działalności regulowanej. Będzie ono mogło nastąpić przez przedłożenie właściwemu organowi dokumentu, wydanego przez uprawniony podmiot działający w RP lub innym państwie członkowskim UE, lub przez złożenie egzaminu z języka polskiego, przeprowadzanego przez właściwy organ.

Katalog dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego będzie miał charakter otwarty, przy czym w przepisach ustawy zostanie określone, że takim dokumentem może być w szczególności świadectwo dojrzałości uzyskane po zdaniu egzaminu maturalnego w języku polskim lub dyplom ukończenia studiów prowadzonych w języku polskim. Rozwiązanie to, determinowane wytycznymi przedstawionymi przez KE, ma na celu zapewnienie osobom zainteresowanym możliwości przedłożenia właściwemu organowi dowolnego dokumentu potwierdzającego znajomość języka polskiego, wydanego przez uprawniony podmiot działający w RP lub w innym państwie członkowskim UE.

Należy jednocześnie wyjaśnić, że przykładowe dokumenty potwierdzające znajomość języka polskiego zostały określone na podstawie stanowiska KE opartego na orzecznictwie TSUE. Podkreślenia wymaga, że wskazanie w ustawie świadectwa dojrzałości uzyskanego po zdaniu egzaminu maturalnego w języku polskim oraz dyplomu ukończenia studiów prowadzonych w języku polskim, jako przykładowych dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego, nie przesądza, że w każdym przypadku właściwy organ będzie obowiązany uznać je za potwierdzające znajomość tego języka w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej. Projektowany przepis art. 29 ustawy przewiduje bowiem możliwość odmowy uznania przedłożonego dokumentu. Znaczenie dokumentu przedłożonego przez osobę zainteresowaną będzie weryfikowane przez właściwy organ, który przeprowadził postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych. Od jego decyzji będzie zależało, czy uzna dany dokument za wystarczający dla potwierdzenia tej znajomości w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej.

Projektowany przepis przewiduje ponadto możliwość sprawdzenia znajomości języka polskiego w drodze egzaminu z języka polskiego, przeprowadzanego przez właściwy organ. Projektodawca zakłada, że do egzaminu będą przystępowały w szczególności osoby, w przypadku których przedstawienie dokumentu potwierdzającego znajomość języka polskiego nie jest możliwe. Egzamin będzie podlegał opłacie, której wysokość nie będzie mogła przekroczyć 15% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2020 r. poz. 2207), obowiązującego w roku przeprowadzenia egzaminu.

Należy zaznaczyć, że minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu

będzie mógł określić w rozporządzeniu zakres znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej, sposób przeprowadzania egzaminu z języka polskiego i jednostki go przeprowadzające.

Projekt ustawy przewiduje ponadto, że właściwy organ, na podstawie przedłożonego dokumentu lub na podstawie wyniku egzaminu z języka polskiego, będzie wydawał zaświadczenie potwierdzające spełnianie przez osobę, której kwalifikacje zawodowe podlegały uznaniu, obowiązku posiadania znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej. Natomiast odmowa potwierdzenia znajomości języka polskiego będzie następowała w drodze decyzji administracyjnej. Jednocześnie w projektowanym art. 29 ust. 8 ustawy przewidziano, że w przypadku uzyskania negatywnego wyniku egzaminu z języka polskiego właściwy organ, przed wydaniem decyzji o odmowie potwierdzenia znajomości języka polskiego, wyznaczy termin, w którym osoba, wobec której jest prowadzone postępowanie sprawdzające, będzie mogła ponownie przystąpić do egzaminu.

Zaskarżenie decyzji odmownej w przedmiocie potwierdzenia znajomości języka polskiego będzie możliwe w trybie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.). Wprowadzenie możliwości odwołania się od tej decyzji jest związane z koniecznością prawidłowego wdrożenia przepisu art. 53 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy, zgodnie z którym zainteresowany specjalista może odwołać się od sprawdzenia znajomości języka zgodnie z prawem krajowym. Na konieczność zapewnienia możliwości odwołania się w przypadku odmowy potwierdzenia znajomości języka polskiego zwróciła uwagę KE.

Wskutek wprowadzenia w ustawie omówionych wyżej zmian zostanie zmodyfikowane także dotychczasowe brzmienie upoważnienia ustawowego wyrażonego w projektowanym art. 29 ust. 9 ustawy. W związku z uregulowaniem na poziomie ustawy sposobu ustalania wysokości opłaty za przeprowadzenie egzaminu z języka polskiego, jej maksymalnej wysokości i sposobu wnoszenia zrezygnowano z określania tych kwestii w rozporządzeniu wydawanym przez ministra kierującego działem administracji rządowej właściwego w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu. Odstąpiono również od określania w rozporządzeniu wzoru zaświadczenia wydawanego przez właściwy organ po przeprowadzeniu sprawdzenia znajomości języka polskiego. Natomiast

wytyczne do wydania rozporządzenia zostały uzupełnione o konieczność zachowania proporcjonalności sprawdzania znajomości języka polskiego.

Uzupełniająco należy wyjaśnić, że zmiana brzmienia art. 29 ustawy, w tym zawartego w nim upoważnienia ustawowego, nie pociągnie za sobą konieczności dostosowania aktów wykonawczych, gdyż upoważnienie to dotychczas nie było wykonywane przez właściwych ministrów.

- **Doprecyzowanie regulacji dotyczących współpracy administracyjnej między właściwymi organami państw członkowskich UE w przypadku świadczenia usług transgranicznych**

KE wskazała, że RP nie dokonała również pełnego wdrożenia do porządku krajowego art. 8 ust. 1 dyrektywy. Zdaniem KE w art. 36 ust. 1 ustawy nie doprecyzowano, że właściwy organ może wystąpić do właściwych organów państwa usługodawcy o potwierdzenie, że usługodawca wykonuje zawód regulowany albo działalność regulowaną zgodnie z prawem i z dołożeniem należytej staranności oraz że nie zostały na niego nałożone kary dyscyplinarne lub nie został skazany prawomocnym wyrokiem sądu w związku z wykonywaniem zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, jedynie w sytuacji, gdy zaistnieją ku temu uzasadnione wątpliwości. Z kolei w odniesieniu do art. 36 ust. 2 ustawy KE zakwestionowała brak wskazania w przepisie, że w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych w przypadku zawodów regulowanych i działalności regulowanych związanych ze zdrowiem i bezpieczeństwem publicznym, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy, wniosek właściwego organu do właściwych organów lub do ośrodka wsparcia w państwie usługodawcy o przekazanie informacji dotyczących kształcenia lub szkolenia ukończonego przez usługodawcę powinien ograniczać się jedynie do uzyskania informacji niezbędnych do dokonania oceny istotnych różnic, które mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego.

W art. 1 pkt 7 projektu ustawy proponuje się modyfikacje w art. 36 ust. 1 i 2 ustawy, które zostaną uzupełnione o niezbędne informacje wskazane w zastrzeżeniach KE. Zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 36 ust. 1 ustawy właściwy organ będzie mógł wystąpić do właściwych organów państwa usługodawcy o potwierdzenie, że usługodawca wykonuje zawód regulowany albo działalność regulowaną zgodnie z prawem i z dołożeniem należytej staranności oraz że nie zostały na niego nałożone kary dyscyplinarne lub nie został skazany prawomocnym wyrokiem sądu w związku z wykonywaniem zawodu regulowanego albo działalności regulowanej, wyłącznie w przypadku powzięcia uzasadnionych wątpliwości w

tym zakresie. Z kolei, w myśl znowelizowanego art. 36 ust. 2 ustawy, w przypadku wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy, właściwy organ będzie mógł wystąpić do właściwych organów lub do ośrodka wsparcia w państwie usługodawcy o przekazanie informacji dotyczących kształcenia lub szkolenia ukończonego przez usługodawcę wyłącznie w zakresie niezbędnym do oceny, czy różnice wykazane w istotnie różniącym się materiale mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego.

- **Zmiana przepisów dotyczących zasad przyznawania częściowego dostępu do zawodu regulowanego w odniesieniu do specjalistów, którzy korzystają z uznania kwalifikacji zawodowych w ramach tzw. automatycznego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych**

Zgodnie z art. 4f ust. 6 dyrektywy przepisy o dostępie częściowym nie mają zastosowania do specjalistów korzystających z automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych na mocy tytułu III rozdziałów II, III i IIIa dyrektywy. Zdaniem KE celem tego przepisu jest zagwarantowanie, aby przyjmujące państwo członkowskie UE nie mogło stosować decyzji o przyznaniu częściowego dostępu do zawodu regulowanego wobec specjalistów korzystających z automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych. W ocenie KE specjaliści powinni zachować prawo pełnego dostępu do czynności zastrzeżonych dla zawodu regulowanego, w przypadku którego uznanie kwalifikacji zawodowych jest automatyczne.

Według KE art. 39 ust. 4 ustawy nie stanowi prawidłowego wdrożenia art. 4f ust. 6 dyrektywy, ponieważ sformułowania „w przypadku automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych” użyto wyłącznie w odniesieniu do udzielania odmowy przyznania częściowego dostępu do zawodów lekarza, lekarza dentystry, pielęgniarki, położnej, farmaceuty, lekarza weterynarii i architekta (objętych rozdziałem III tytułu III dyrektywy). Wskazane sformułowanie nie zostało natomiast użyte w odniesieniu do uznawania kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy (objętych rozdziałem II tytułu III dyrektywy), i kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w art. 30 ustawy (objętych rozdziałem IIIa tytułu III dyrektywy). Zdaniem KE brak tego dookreślenia powoduje, że brzmienie art. 39 ust. 4 ustawy jest niejednoznaczne i wymaga zmiany.

W celu zagwarantowania prawidłowego wdrożenia do porządku krajowego art. 4f ust. 6 dyrektywy konieczne jest doprecyzowanie art. 39 ust. 4 ustawy przez wskazanie, że zasada przyznawania częściowego dostępu do zawodu regulowanego nie znajduje zastosowania

do automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy, i kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w art. 30 ustawy. Zgodnie z projektowaną regulacją przepisy art. 39 ust. 1–3 ustawy nie będą miały zastosowania do automatycznego uznania:

- 1) kwalifikacji zawodowych uznawanych na podstawie dokumentów, o których mowa w załącznikach V i VI do dyrektywy, albo uznanych na zasadzie praw nabytych;
- 2) kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy;
- 3) kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w art. 30 ustawy.

• **Zmiana przepisów art. 50a ust. 3, art. 50b ust. 5, art. 50e ust. 3, art. 50f ust. 1 i art. 52c ustawy, mająca na celu zapewnienie ich zgodności z przepisami dyrektywy 2018/958**

Zaproponowana zmiana w brzmieniu art. 50a ust. 3 ustawy ma zagwarantować zgodność tego przepisu z art. 4 ust. 5 dyrektywy 2018/958. Przepis ten nakłada na państwa członkowskie UE obowiązek zapewnienia, aby oceny proporcjonalności poprzedzające wprowadzenie nowych lub zmianę obowiązujących przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów były przeprowadzane w obiektywny i niezależny sposób. Taką obiektywność i niezależność należy zapewnić w szczególności w przypadku przekazania, w całości lub w części, uprawnień do regulacji i przeprowadzenia takich ocen organom zawodowym (zob. motyw 14 dyrektywy 2018/958). W zarzutach dotyczących prawidłowości wdrożenia art. 4 ust. 5 dyrektywy 2018/958 KE zwróciła uwagę na brak ustanowienia w przepisach ustawy mechanizmu, który zapewniłby skuteczne stosowanie ww. zasad. W celu zapewnienia prawidłowego wdrożenia tych regulacji w art. 1 pkt 9 projektu ustawy przewidziano nowelizację art. 50a ust. 3 ustawy, polegającą na wskazaniu wprost w przepisie, że podmioty opracowujące projekt przepisu regulacyjnego są obowiązane przeprowadzać oceny proporcjonalności w sposób obiektywny i niezależny.

W zakresie proponowanych zmian w przepisach art. 50b ust. 5 i art. 50e ust. 3 ustawy należy wyjaśnić, że w toku prac parlamentarnych nad ustawą z dnia 19 listopada 2020 r. o zmianie ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 78) przywołanym regulacjom nadano brzmienie bliższe polskim zasadom techniki prawodawczej. Jednakże w efekcie tego zabiegu

przepisy w uchwalonym brzmieniu nie są w pełni zgodne z brzmieniem art. 7 ust. 3 i 4 dyrektywy 2018/958. Stąd też, w celu uniknięcia antycypowanych zastrzeżeń KE odnośnie do prawidłowości wdrożenia do polskiego porządku prawnego wskazanych przepisów, proponuje się wprowadzenie niezbędnych korekt w art. 50b ust. 5 i art. 50e ust. 3 ustawy.

Należy wskazać, że państwa członkowskie UE są obowiązane oceniać skutki nowych lub zmienionych przepisów dotyczących odpowiednio zawodów regulowanych lub działalności regulowanych albo świadczenia usług transgranicznych w połączeniu z co najmniej jednym z wymogów wskazanych w art. 50b ust. 5 albo art. 50e ust. 3 ustawy i jednocześnie wymogiem występującym w przepisach regulacyjnych. Obowiązek ten nie dotyczy wyłącznie sytuacji, gdy w przepisach regulacyjnych występują jednocześnie wszystkie wymogi, co sugeruje obecne brzmienie przepisów ustawy. Proponowana w art. 1 pkt 10 i 11 projektu ustawy modyfikacja przepisów ma zatem charakter doprecyzowujący i polega na wskazaniu, że w ramach sporządzania oceny proporcjonalności w zakresie przewidywanych skutków projektowanych przepisów regulacyjnych w związku z innymi przepisami regulacyjnymi, spośród ogółu wymogów, będzie uwzględniany każdorazowo jedynie wymóg, który jest zawarty w przepisach regulacyjnych dotyczących odpowiednio danego zawodu regulowanego lub danej działalności regulowanej albo świadczenia usług transgranicznych.

W art. 1 pkt 12 projektu ustawy zaproponowano wprowadzenie zmian w art. 50f ust. 1 ustawy, których celem jest nadanie przepisowi precyzyjniejszego brzmienia, a tym samym zapewnienie prawidłowego wdrożenia art. 4 ust. 3 dyrektywy 2018/958. Zgodnie z tym przepisem każdemu przepisowi ustawodawczemu, wykonawczemu lub administracyjnemu ograniczającemu dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów towarzyszy wyjaśnienie wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić ocenę zgodności z zasadą proporcjonalności. W art. 50f ust. 1 zdanie pierwsze ustawy ustanowiono obowiązek przedstawienia w uzasadnieniu albo w załączniku do oceny skutków regulacji projektu aktu prawnego, w tym aktu normatywnego, powodów uznania projektowanych przepisów regulacyjnych lub projektowanych wymogów dotyczących świadczenia usług transgranicznych za zgodne z zasadami proporcjonalności, uzasadnionego i niedyskryminującego charakteru. Przepis w obowiązującym brzmieniu nie przesądza jednak o tym, że powody te powinny być wyjaśnione w sposób wystarczająco szczegółowy, tak aby umożliwić weryfikację zgodności tych przepisów lub wymogów z wymienionymi zasadami. Projekt ustawy przewiduje uzupełnienie przepisu w tym zakresie, dzięki czemu będzie on precyzyjniej odpowiadał brzmieniu art. 4 ust. 3 dyrektywy 2018/958.

Ponadto należy wyjaśnić, że wskutek korekt dokonanych w toku prac parlamentarnych nad ustawą z dnia 19 listopada 2020 r. o zmianie ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej brzmienie art. 50f ust. 1 zdanie pierwsze ustawy nie jest prawidłowe. W przepisie tym błędnie wskazano, że ocena skutków regulacji stanowi odrębną część uzasadnienia projektu aktu prawnego, w tym aktu normatywnego. Należy wskazać, że zgodnie z § 28 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) ocena skutków regulacji stanowi odrębną część uzasadnienia wyłącznie projektu aktu normatywnego. Nie ma natomiast obowiązku jej sporządzania w stosunku do każdego aktu prawnego. W tym zakresie w przepisie art. 50f ust. 1 zdanie pierwsze zostanie dokonana korekta merytoryczna, wskutek której nieścisłość występująca w jego treści zostanie usunięta.

Z kolei aktualne brzmienie art. 52c ustawy może powodować trudności w prawidłowej interpretacji wyrażonej w nim normy prawnej. W art. 1 pkt 13 projektu ustawy proponuje się uproszczenie brzmienia przywołanego artykułu przez zmianę we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazu „dotyczące” na wyraz „do”. Zaproponowana korekta językowa zapewni precyzyjniejsze odzwierciedlenie w art. 52c ustawy normy wyrażonej w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2018/958, zgodnie z którą państwa członkowskie UE i inne zainteresowane strony mogą przedkładać uwagi KE lub państwu członkowskiemu, które powiadomiło o przepisach ocenianych zgodnie z tą dyrektywą i o powodach uznania ich za uzasadnione i proporcjonalne.

- **Zmiana przepisów dotyczących uprzedniego składania oświadczenia w przypadku przeniesienia się usługodawcy w odniesieniu do zawodu lekarza weterynarii**

W art. 2 projektu ustawy zaproponowano nowelizację przepisów ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych. Zaproponowane zmiany są związane z zarzutami KE dotyczącymi nieprawidłowego wdrożenia art. 7 ust. 2a dyrektywy w odniesieniu do zawodu lekarza weterynarii. Zdaniem KE informacja o zamiarze wykonywania zawodu lekarza weterynarii nie musi zawierać określenia miejsca i czasu trwania świadczenia usługi. Wymaganie od usługodawców podania szczegółów dotyczących miejsca wykonywania działalności, rodzaju działalności, która ma być wykonywana, a także okresu lub częstotliwości świadczenia usług nie jest przewidziane w art. 7 dyrektywy. Dodatkowo wymaganie od usługodawców informacji na temat numerów telefonu i faksu oraz

adresu poczty elektronicznej stanowi, zdaniem KE, dodatkowe obciążenie i niepewność prawną dla usługodawcy.

W związku z powyższym, w celu prawidłowego wdrożenia przepisów dyrektywy, projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w art. 2h ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, polegających na zniesieniu obowiązku przekazywania przez usługodawcę ww. informacji, pozostawiając możliwość dobrowolnego ich przekazania. W konsekwencji zostaną wprowadzone zmiany w art. 2h ust. 6 pkt 4 i 5 tej ustawy w odniesieniu do zakresu informacji zamieszczanych w ewidencji lekarzy weterynarii czasowo wykonujących zawód lekarza weterynarii, prowadzonych przez okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne.

Ponadto w art. 2h ust. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, we wprowadzeniu do wyliczenia, doprecyzowano, że lekarz weterynarii będący obywatelem państwa członkowskiego UE, posiadający prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii w innym niż RP państwie członkowskim UE, który chce czasowo wykonywać ten zawód na terytorium RP i nie może określić miejsca, w którym zamierza wykonywać ten zawód na terytorium RP, może złożyć oświadczenie o zamiarze wykonywania zawodu w dowolnej, wybranej przez siebie okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej. W konsekwencji zostanie wprowadzona również zmiana art. 2h ust. 5 tej ustawy. Biorąc pod uwagę, że projektowana regulacja umożliwi usługodawcy złożenie oświadczenia nie tylko w okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej właściwej ze względu na miejsce świadczenia usług, ale także – jeżeli określenie tego miejsca nie jest możliwe – w wybranej przez niego okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej, niezbędne jest umożliwienie okręgowym radom lekarsko-weterynaryjnym objęcia prowadzoną ewidencją również lekarzy weterynarii czasowo wykonujących zawód, którzy nie świadczą usług na terenie ich działania, ale złożyli w wybranej przez siebie okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej oświadczenie o zamiarze wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

III. Informacje dodatkowe

Przewiduje się, że ustawa wejdzie w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia. Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461) w uzasadnionych przypadkach akty normatywne mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż czternaście dni, a jeżeli ważny interes państwa wymaga natychmiastowego wejścia w życie aktu normatywnego i zasady

demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie, dniem wejścia w życie może być dzień ogłoszenia tego aktu w dzienniku urzędowym.

Wejście w życie ustawy w terminie niezapewniającym ustawowego *vacatio legis* jest podyktowane koniecznością prawidłowego wdrożenia przepisów dyrektywy w jak najszybszym możliwym terminie z uwagi na podjętą przez KE decyzję o skierowaniu skargi przeciwko RP do TSUE. Oczekując, że zapewnienie prawidłowego wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy, co do których KE przedstawiła zastrzeżenia, będzie skutkowało odstąpieniem przez KE od podjętej decyzji, proponuje się, aby ustawa weszła w życie w możliwie krótkim terminie, tj. z dniem następującym po dniu jej ogłoszenia. Proponowane w projekcie ustawy rozwiązanie dotyczące terminu jej wejścia w życie jest dopuszczalne z punktu widzenia zasad demokratycznego państwa prawnego i uzasadnione interesem adresatów zawartych w niej norm prawnych.

Należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia pozalegisłacyjnych działań umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu. Dyrektywy zobowiązują państwa członkowskie UE do wprowadzenia do krajowego porządku prawnego przepisów prawnych niezbędnych do ich wykonania. Wprowadzane rozwiązania powinny mieć charakter przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Projektowana ustawa nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom UE, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projektowana ustawa nie dotyczy majątkowych praw i obowiązków przedsiębiorców lub praw i obowiązków przedsiębiorców wobec organów administracji publicznej.

Projektowana ustawa nie wpływa na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projektowana ustawa nie podlegała ocenie w zakresie oceny skutków regulacji w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów. Koordynator Oceny Skutków Regulacji nie przedstawił stanowiska dotyczącego oceny skutków regulacji w trybie § 42 powołanej uchwały.

Zgodnie z przedstawionym w piśmie z dnia 30 grudnia 2021 r. (znak: DPUE.920.3197.2021.DL(3)) stanowiskiem Ministra do Spraw Unii Europejskiej projektowana ustawa jest zgodna z prawem UE.

<p>Nazwa projektu Ustawa o zmianie ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izb lekarsko-weterynaryjnych</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Edukacji i Nauki</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Tomasz Rzymkowski, Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Monika Poboży, Dyrektor Departamentu Współpracy Międzynarodowej, adres e-mail: monika.pobozy@mein.gov.pl, tel. (22) 34 74 312 Dagmara Tomczak, Naczelnik Wydziału Koordynacji Systemu Uznawania Kwalifikacji, Departament Współpracy Międzynarodowej, adres e-mail: dagmara.tomczak@mein.gov.pl, tel. (22) 52 92 324</p>	<p>Data sporządzenia 09.05.2022 r.</p> <p>Źródło: Prawo Unii Europejskiej – dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22, z późn. zm.) i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/958 z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie analizy proporcjonalności przed przyjęciem nowych regulacji dotyczących zawodów (Dz. Urz. UE L 173 z 09.07.2018, str. 25)</p> <p>Numer w Wykazie prac legislacyjnych i programowych RM: UC107</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Propozycja zmiany ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1646), zwanej dalej „ustawą”, wynika z konieczności zapewnienia prawidłowego wdrożenia do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, zwanej dalej „dyrektywą”.

Zdaniem Komisji Europejskiej (KE) niektóre przepisy dyrektywy zostały wdrożone do polskiego porządku prawnego w sposób nieprawidłowy lub niepełny. W związku z tym KE w dniu 2 lipca 2020 r. podjęła decyzję o skierowaniu do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) skargi przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (RP) w związku z nieprawidłowym wdrożeniem do polskiego porządku prawnego niektórych przepisów dyrektywy. Decyzja została podjęta po przeprowadzeniu przez KE postępowań w sprawie uchybienia przez RP zobowiązaniom państwa członkowskiego Unii Europejskiej (UE) – uchybienie nr 2018/2180 oraz uchybienie nr 2018/2301. W uchybieniach tych KE wskazała, jako błędnie wdrożone do polskiego porządku prawnego, m.in. następujące przepisy dyrektywy: art. 2 (zakres), art. 4f ust. 6 (dostęp częściowy), art. 7 ust. 2a (uprzednie oświadczenie składane w przypadku przeniesienia się usługodawcy), art. 8 ust. 1 (współpraca administracyjna), art. 14 (środki wyrównawcze) i art. 53 ust. 4 (znajomość języków).

W celu zapewnienia prawidłowego wdrożenia wskazanych przepisów dyrektywy na gruncie prawa polskiego – w sposób realizujący zastrzeżenia podnoszone przez KE – niezbędne jest podjęcie działań legislacyjnych zmierzających do nowelizacji ustawy. W projekcie ustawy przewiduje się odpowiednie zmiany przepisów art. 4, art. 5, art. 20, art. 29, art. 36 ust. 1 i 2 i art. 39 ust. 4 ustawy oraz art. 2h ust. 1, 5 i ust. 6 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izb lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1140), które – w ocenie KE – w sposób nieprawidłowy bądź niepełny dokonują wdrożenia do polskiego porządku prawnego wskazanych wyżej przepisów dyrektywy.

Z kolei w uchybieniu nr 2021/2208 KE przedstawiła zarzut dotyczący nieprawidłowego wdrożenia art. 4 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/958 z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie analizy proporcjonalności przed przyjęciem nowych regulacji dotyczących zawodów, zwanej dalej „dyrektywą 2018/958”. W odpowiedzi na ten zarzut w projekcie ustawy zaproponowano odpowiednią zmianę brzmienia art. 50a ust. 3 ustawy.

Ponadto w celu uniknięcia w przyszłości zarzutów KE odnośnie do błędnego wdrożenia do polskiego porządku prawnego art. 7 ust. 3 i 4 dyrektywy 2018/958 konieczne jest dokonanie zmian w przepisach art. 50b ust. 5 i art. 50e ust. 3 ustawy. Zmiana tych przepisów jest niezbędna do zagwarantowania precyzyjniejszego sposobu wdrożenia norm wyrażonych w przywołanych przepisach dyrektywy 2018/958.

Interwencji legislacyjnej wymaga również art. 50f ust. 1 ustawy. Jej celem jest dostosowanie tego przepisu do brzmienia art. 4 ust. 3 dyrektywy 2018/958 oraz dokonanie w nim korekty merytorycznej polegającej na usunięciu błędnego wskazania, że ocena skutków regulacji stanowi odrębną część uzasadnienia projektu aktu prawnego, w tym aktu normatywnego.

W projekcie ustawy proponuje się także wprowadzenie zmiany w art. 52c ustawy, mającej na celu skorygowanie występującego w tym przepisie błędu językowego. Dzięki zmianie brzmienia przepis będzie precyzyjniej odzwierciedlał normę wyrażoną w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2018/958.

W celach poglądowych warto również przedstawić dane statystyczne – pochodzące z roku 2020 – dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych w RP:

- 1) liczba wydanych decyzji o uznaniu kwalifikacji zawodowych – 219;
- 2) zawody regulowane i działalności regulowane, w stosunku do których najczęściej są wydawane decyzje o uznaniu/odmowie uznania kwalifikacji zawodowych: obsługujący dźwignice – 62, operator wózków jezdniowych podnośnikowych z mechanicznym napędem podnoszenia – 49, architekt – 37, zawody medyczne – 20, operator maszyn i urządzeń do produkcji betonu, asfaltobetonu, elementów betonowych, kamiennych i pokrewnych – 16;
- 3) liczba wydanych decyzji o przyznaniu częściowego dostępu do zawodu regulowanego – 0;
- 4) państwa pochodzenia osób wykonujących zawody regulowane i działalności regulowane w RP, z których odnotowano największy wpływ wniosków o uznanie kwalifikacji zawodowych: Wielka Brytania (okres przejściowy) – 71, Austria – 29, Niemcy – 23, Czechy – 20, Rumunia – 14.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W celu dokonania prawidłowego wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów obydwu wyżej wymienionych dyrektyw, co do których KE przedstawiła zastrzeżenia, rekomenduje się nowelizację ustawy.

W projekcie ustawy przewiduje się:

- 1) zmianę zakresu wyłączeń od stosowania ustawy przez wskazanie, że przepisów ustawy nie stosuje się do zawodu notariusza oraz do zawodów regulowanych i działalności regulowanych bezpośrednio i szczególnie związanych z wykonywaniem władzy publicznej na terytorium RP.

Określenie to zastąpi zakwestionowane przez KE obecne brzmienie art. 4 ustawy, zgodnie z którym przepisów ustawy nie stosuje się do zawodów regulowanych i działalności regulowanych, dla których przepisy regulacyjne określiły wymóg posiadania obywatelstwa polskiego. Tym samym zaproponowane zmiany będą stanowiły odpowiedź na zastrzeżenie KE dotyczące nieprawidłowego wdrożenia art. 2 dyrektywy. W ocenie KE przewidziany w art. 4 ustawy wyjątek od stosowania jej przepisów, odnoszący się do zawodów regulowanych i działalności regulowanych, dla których przepisy regulacyjne określiły wymóg posiadania obywatelstwa polskiego, wychodzi poza zakres wyjątku wskazanego w art. 2 dyrektywy. W myśl tego przepisu, z wyjątkiem zawodu notariusza, zasady uznawania kwalifikacji zawodowych powinno stosować się wobec wszystkich obywateli państw członkowskich UE, zamierzających wykonywać zawód regulowany w państwie członkowskim UE innym niż to, w którym uzyskali kwalifikacje zawodowe. Jednocześnie KE potwierdziła, że przepisy dyrektywy nie znajdują zastosowania do działalności, która jest związana z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu art. 45 ust. 4 i art. 51 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 202 z 07.06.2016, str. 47). W tym kontekście należy podkreślić, że w polskim porządku prawnym prawo wykonywania zawodu regulowanego lub działalności regulowanej związanych z wykonywaniem władzy publicznej jest zastrzeżone wyłącznie dla osób, które posiadają obywatelstwo polskie. Niemniej jednak, nawet jeżeli w danym państwie członkowskim UE prowadzi się działalność związaną z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu prawa UE nie uzasadnia to, w ocenie KE, wprowadzenia warunku posiadania obywatelstwa przy wdrożeniu do prawa krajowego art. 2 dyrektywy;

- 2) rozszerzenie katalogu definicji, którymi posługuje się ustawa, o definicję „istotnie różniącego się materiału”.

Projekt ustawy przewiduje dodanie w art. 5 ustawy definicji „istotnie różniącego się materiału” w brzmieniu odpowiadającym art. 14 ust. 4 dyrektywy. Należy wyjaśnić, że – w ocenie KE – definicja ta nie została dotychczas wdrożona do polskiego porządku prawnego i brak ten należy uzupełnić;

- 3) zmianę przepisów dotyczących stosowania środków wyrównawczych w przypadku stwierdzenia występowania istotnie różniącego się materiału w zakresie kształcenia lub szkolenia odbytego przez osobę ubiegającą się o uznanie kwalifikacji zawodowych w innym państwie członkowskim UE oraz określenie zasad wyrównywania różnic między kształceniem lub szkoleniem wymaganym w RP a kształceniem lub szkoleniem zrealizowanym przez osobę ubiegającą się o uznanie kwalifikacji zawodowych.

Zaproponowane zmiany stanowią odpowiedź na zastrzeżenie KE dotyczące nieprawidłowego wdrożenia art. 14 ust. 1 dyrektywy. KE wskazała, że ustawa wprowadziła w art. 20 ust. 1 pkt 1 możliwość nałożenia środków wyrównawczych w przypadku niewymienionym w dyrektywie, tj. w sytuacji gdy zakres egzaminów wymaganych do wykonywania zawodu w RP i w państwie wnioskodawcy różnią się w sposób zasadniczy. Ponadto w art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy wskazano, że zastosowanie środków wyrównawczych może nastąpić, w przypadku gdy zakres zawodu w państwie wnioskodawcy różni się znacząco od zakresu tego zawodu w RP. W ocenie KE brzmienie tego przepisu nie odpowiada normie wyrażonej w art. 14 ust. 1 dyrektywy, zgodnie z którą wymóg odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności może być zastosowany, jeżeli na zawód regulowany w przyjmującym państwie członkowskim UE składa się co najmniej jedna regulowana działalność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w państwie wnioskodawcy.

Projekt ustawy przewiduje nadanie art. 20 ust. 1 nowego brzmienia, w myśl którego organ właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych w rozumieniu art. 6 ust. 1 ustawy, zwany dalej „właściwym organem”, będzie mógł uzależnić wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych od odbycia przez wnioskodawcę stażu

adaptacyjnego lub przystąpienia przez niego do testu umiejętności, w przypadku gdy:

- a) zakres kształcenia lub szkolenia odbytego przez wnioskodawcę obejmuje istotnie różniący się materiał lub
- b) na zawód regulowany w RP składa się co najmniej jedna czynność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w państwie wnioskodawcy, a kształcenie lub szkolenie wymagane w RP obejmuje istotnie różniący się materiał od materiału objętego kształceniem lub szkoleniem, którego ukończenie potwierdza dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji wnioskodawcy.

Jednocześnie w art. 20 ustawy wprowadza się regulacje określające zasady wyrównywania różnic między kształceniem lub szkoleniem wymaganym w RP a kształceniem lub szkoleniem zrealizowanym przez osobę ubiegającą się o uznanie kwalifikacji zawodowych. Dodatkowo w powołanym przepisie zostaną wymienione obowiązkowe elementy postanowienia nakładającego obowiązek odbycia stażu adaptacyjnego albo przystąpienia do testu umiejętności oraz wprost zostanie wskazane, że właściwy organ, wydając postanowienie w tej sprawie, będzie obowiązany uwzględnić zasadę proporcjonalności. Zaproponowany kształt przepisu będzie precyzyjniej odzwierciedlał normy wyrażone w art. 14 dyrektywy.

Wprowadzenie powyższych zmian w art. 20 ustawy implikuje potrzebę nowelizacji art. 21 ust. 4 pkt 2, art. 34 ust. 4 i art. 39 ust. 1 ustawy. Przywołane przepisy posługują się sformułowaniami odnoszącymi się do obecnego brzmienia art. 20 ustawy, które ulegnie zmianie. Zaproponowane zmiany w tych przepisach uwzględnią ponadto wprowadzaną w ustawie definicję „istotnie różniącego się materiału”;

- 4) zmianę przepisów ustawy dotyczących sprawdzania posiadania przez osoby, którym uznano kwalifikacje zawodowe, znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej.

Zaproponowane zmiany są konsekwencją zastrzeżenia KE dotyczącego nieprawidłowego wdrożenia art. 53 ust. 4 dyrektywy, wyrażającego się brakiem wskazania w ustawie, że sposób sprawdzania znajomości języka powinien być proporcjonalny do działalności, która ma być prowadzona.

Proponowane w projekcie ustawy rozwiązania zapewnią, że sprawdzanie znajomości języka polskiego – w odniesieniu do danego zawodu regulowanego lub danej działalności regulowanej – będzie odbywało się z zachowaniem zasady proporcjonalności. W tym celu brzmienie art. 29 zostanie uzupełnione m.in. o regulacje umożliwiające osobom, których kwalifikacje zawodowe podlegały uznaniu, potwierdzenie znajomości języka polskiego za pomocą różnych środków dowodowych, również tych uzyskanych w innych państwach członkowskich UE. Katalog dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego będzie otwarty. Rozwiązanie to ma zapewnić osobom zainteresowanym możliwość posłużenia się dowolnym dokumentem wydanym przez uprawniony podmiot działający w RP lub w innym państwie członkowskim UE. Znajomość języka polskiego będzie mogła zostać potwierdzona także przez przystąpienie do egzaminu przeprowadzanego przez właściwy organ.

Zgodnie z projektowanymi rozwiązaniami właściwy organ, z własnej inicjatywy, będzie mógł sprawdzić znajomość języka polskiego w stosunku do osób wykonujących zawody mające wpływ na bezpieczeństwo pacjentów – w każdym przypadku, a w przypadku osób wykonujących inne zawody – jedynie w sytuacji uzasadnionej wątpliwości co do posiadania znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej. Właściwy organ będzie obowiązany także sprawdzić znajomość języka polskiego na wniosek osoby, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegały uznaniu.

Projekt ustawy przewiduje, że potwierdzenie posiadania przez osobę, której kwalifikacje zawodowe podlegały uznaniu, znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej będzie następowało przez wydanie zaświadczenia. Natomiast odmowa potwierdzenia tej znajomości nastąpi w drodze decyzji administracyjnej, której zaskarżenie będzie możliwe w trybie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.). Wprowadzenie możliwości odwołania się od decyzji jest związane z koniecznością prawidłowego wdrożenia art. 53 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy, zgodnie z którym zainteresowany specjalista może odwołać się od sprawdzenia znajomości języka zgodnie z prawem krajowym;

- 5) zmianę przepisów dotyczących współpracy administracyjnej właściwych organów państw członkowskich UE w przypadku świadczenia usług transgranicznych.

Zaproponowane zmiany stanowią odpowiedź na zastrzeżenie KE dotyczące niepełnego wdrożenia art. 8 ust. 1 dyrektywy. W ocenie KE w art. 36 ust. 1 ustawy nie doprecyzowano, że wystąpienie przez właściwy organ do właściwych organów państwa usługodawcy o potwierdzenie wykonywania przez usługodawcę zawodu regulowanego albo działalności regulowanej zgodnie z prawem i z dołożeniem należytej staranności oraz że nie zostały na niego nałożone kary dyscyplinarne lub nie został skazany prawomocnym wyrokiem sądu w związku z wykonywaniem zawodu regulowanego albo działalności regulowanej – jest możliwe jedynie w sytuacji, gdy zaistnieją ku temu uzasadnione wątpliwości. Projekt ustawy przewiduje nadanie ww. przepisowi brzmienia, zgodnie z którym wskazane wystąpienie do właściwych organów państwa usługodawcy będzie możliwe wyłącznie w przypadku powzięcia przez właściwy organ uzasadnionych wątpliwości.

Z kolei w odniesieniu do art. 36 ust. 2 ustawy KE zakwestionowała brak wskazania w przepisie, że w przypadku wszczęcia postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych w przypadku zawodów regulowanych i działalności regulowanych związanych ze zdrowiem i bezpieczeństwem publicznym, o którym mowa w art. 34 ust. 1 ustawy, wniosek właściwego organu do właściwych organów lub do ośrodka wsparcia w państwie usługodawcy o przekazanie informacji dotyczących kształcenia lub szkolenia ukończonego przez usługodawcę powinien ograniczać się jedynie do uzyskania informacji niezbędnych do dokonania oceny istotnych różnic, które mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego. Projekt ustawy przewiduje uzupełnienie regulacji ustawowej w tym zakresie;

- 6) zmianę przepisów dotyczących zasad przyznawania częściowego dostępu do zawodu regulowanego w odniesieniu do specjalistów, którzy korzystają z uznania kwalifikacji zawodowych w ramach tzw. automatycznego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych.

Nowelizacja w tym zakresie jest reakcją na zastrzeżenie KE dotyczące nieprawidłowego wdrożenia art. 4f ust. 6 dyrektywy. KE wskazała, że celem tego przepisu jest zagwarantowanie, aby przyjmujące państwo członkowskie UE nie mogło stosować decyzji o przyznaniu częściowego dostępu do zawodu regulowanego wobec specjalistów korzystających z automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych na mocy przepisów tytułu III rozdziałów II, III i IIIa dyrektywy. W ocenie KE specjaliści powinni zachować prawo pełnego dostępu do czynności zastrzeżonych dla zawodu regulowanego, w przypadku którego uznanie kwalifikacji zawodowych jest automatyczne.

Zdaniem KE art. 39 ust. 4 ustawy nie stanowi prawidłowego wdrożenia art. 4f ust. 6 dyrektywy, ponieważ posługuje się sformułowaniem „w przypadku automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych” wyłącznie w odniesieniu do udzielenia odmowy przyznania częściowego dostępu do zawodów lekarza, lekarza dentystry, pielęgniarki, położnej, farmaceuty, lekarza weterynarii i architekta (objętych rozdziałem III tytułu III dyrektywy). Wskazane sformułowanie nie zostało natomiast użyte w odniesieniu do uznawania kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy (objętych rozdziałem II tytułu III dyrektywy), i kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w art. 30 ustawy (objętych rozdziałem IIIa tytułu III dyrektywy). Brak tego dookreślenia powoduje, że brzmienie art. 39 ust. 4 ustawy jest niejednoznaczne. Ze względu na powyższe projekt ustawy przewiduje doprecyzowanie omawianego przepisu przez wskazanie, że zasada przyznawania częściowego dostępu do zawodu regulowanego nie znajduje zastosowania do automatycznego uznawania kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy, i kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w art. 30 ustawy;

- 7) zmianę przepisów dotyczących uprzedniego składania oświadczenia w przypadku przeniesienia się usługodawcy w odniesieniu do zawodu lekarza weterynarii.

Nowelizacja ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych jest reakcją na zarzut KE dotyczący nieprawidłowego wdrożenia art. 7 ust. 2a dyrektywy w odniesieniu do zawodu lekarza weterynarii. Zdaniem KE informacja o zamiarze wykonywania zawodu lekarza weterynarii nie musi zawierać określenia miejsca i czasu trwania świadczenia usługi. Wymaganie od usługodawców podania szczegółów dotyczących miejsca wykonywania działalności, rodzaju działalności, która ma być wykonywana, a także okresu lub częstotliwości świadczenia usług nie jest przewidziane w art. 7 dyrektywy. Dodatkowo wymaganie od usługodawców informacji na temat numerów telefonu i faksu oraz adresu poczty elektronicznej stanowi, zdaniem KE, dodatkowe obciążenie i niepewność prawną dla usługodawcy. W związku z powyższym projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w art. 2h ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, polegających na zniesieniu obowiązku przekazywania przez usługodawcę ww. informacji, pozostawiając możliwość dobrowolnego ich przekazania. W konsekwencji zostaną wprowadzone zmiany w art. 2h ust. 6 pkt 4 i 5 tej ustawy w odniesieniu do zakresu informacji zamieszczanych w ewidencji lekarzy weterynarii czasowo wykonujących zawód lekarza weterynarii, prowadzonych przez okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne.

Ponadto w wymienionej ustawie w art. 2h w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia doprecyzowano, że lekarz weterynarii będący obywatelem państwa członkowskiego i posiadający prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii w innym niż RP państwie członkowskim UE, który chce czasowo wykonywać ten zawód na terytorium RP i nie może określić miejsca, w którym zamierza wykonywać ten zawód, może złożyć oświadczenie o zamiarze wykonywania zawodu w dowolnej, wybranej przez siebie okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej. W konsekwencji zostanie wprowadzona także zmiana w art. 2h ust. 5 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych w celu umożliwienia okręgowym radom lekarsko-weterynaryjnym objęcia prowadzoną ewidencją również lekarzy weterynarii czasowo wykonujących zawód, którzy nie świadczą usług na terenie działania danej rady, ale złożyli w niej oświadczenie o zamiarze wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Oczekuje się, że efektem wprowadzenia w ustawie powyższych zmian będzie uznanie przez KE prawidłowości wdrożenia przepisów dyrektywy do polskiego porządku prawnego i odstąpienie od decyzji o skierowaniu do TSUE skargi przeciwko RP.

Z kolei nowelizacja przepisów art. 50a ust. 3, art. 50b ust. 5, art. 50e ust. 3, art. 50f ust. 1 i art. 52c ustawy ma na celu zapewnienie ich zgodności z przepisami dyrektywy 2018/958.

Zaproponowana zmiana w brzmieniu art. 50a ust. 3 ustawy ma zagwarantować zgodność przepisu z art. 4 ust. 5 dyrektywy

2018/958. Przepis ten nakłada na państwa członkowskie UE obowiązek zapewnienia, aby oceny proporcjonalności poprzedzające wprowadzenie nowych lub zmian obowiązujących przepisów ustawodawczych, wykonawczych lub administracyjnych ograniczających dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów były przeprowadzane w obiektywny i niezależny sposób. W celu zapewnienia prawidłowego wdrożenia tych regulacji w projekcie ustawy przewidziano nowelizację art. 50a ust. 3 ustawy, polegającą na wskazaniu wprost w przepisie, że podmioty opracowujące projekt przepisu regulacyjnego są obowiązane przeprowadzać oceny proporcjonalności w sposób obiektywny i niezależny.

Odnosząc się do proponowanych zmian przepisów art. 50b ust. 5 i art. 50e ust. 3 ustawy, wdrażających art. 7 ust. 3 i 4 dyrektywy 2018/958, należy wyjaśnić, że w toku prac parlamentarnych nad ustawą z dnia 19 listopada 2020 r. o zmianie ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 78) przywołanym regulacjom nadano brzmienie bliższe polskim zasadom techniki prawodawczej. Jednakże, wbrew intencji ustawodawcy, przepisy w uchwalonym brzmieniu nie są w pełni zgodne z brzmieniem art. 7 ust. 3 i 4 dyrektywy 2018/958. Stąd też, w celu uniknięcia antycypowanych zastrzeżeń KE odnośnie do prawidłowości wdrożenia do polskiego porządku prawnego wskazanych przepisów, proponuje się wprowadzenie niezbędnych korekt w art. 50b ust. 5 i art. 50e ust. 3 ustawy. Modyfikacja przepisów ma charakter doprecyzowujący i polega na wskazaniu, że w ramach sporządzania oceny proporcjonalności w zakresie przewidywanych skutków projektowanych przepisów regulacyjnych w związku z innymi przepisami regulacyjnymi, spośród wymogów będzie uwzględniany każdorazowo jedynie wymóg, który jest zawarty w przepisach regulacyjnych dotyczących odpowiednio danego zawodu regulowanego lub danej działalności regulowanej albo świadczenia usług transgranicznych – a nie tylko w sytuacji, gdy w przepisach regulacyjnych występują jednocześnie wszystkie wymogi (co sugeruje obecne brzmienie przepisów ustawy).

Celem zmian wprowadzanych w art. 50f ust. 1 ustawy jest zapewnienie prawidłowego wdrożenia do polskiego porządku prawnego art. 4 ust. 3 dyrektywy 2018/958, zgodnie z tym którym każdemu przepisowi ustawodawczemu, wykonawczemu lub administracyjnemu ograniczającemu dostęp do zawodów regulowanych lub wykonywanie tych zawodów towarzyszy wyjaśnienie wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić ocenę zgodności z zasadą proporcjonalności. W art. 50f ust. 1 zdanie pierwsze ustawy jest przewidziany obowiązek przedstawienia w uzasadnieniu albo w załączniku do oceny skutków regulacji projektu aktu prawnego, w tym aktu normatywnego, powodów uznania projektowanych przepisów regulacyjnych lub projektowanych wymogów dotyczących świadczenia usług transgranicznych za zgodne z zasadami proporcjonalności, uzasadnionego i niedyskryminującego charakteru. Przepis w obowiązującym brzmieniu nie wskazuje jednak, że powody te powinny być wyjaśnione w sposób szczegółowy, umożliwiający weryfikację zgodności tych przepisów lub wymogów z wymienionymi w tym przepisie zasadami. Projekt ustawy przewiduje uzupełnienie art. 50f ust. 1 ustawy w tym zakresie. Jednocześnie projekt ustawy przewiduje dokonanie korekty tego przepisu z uwagi na niewłaściwe wskazanie w nim, że ocena skutków regulacji stanowi odrębną część uzasadnienia projektu aktu prawnego, w tym aktu normatywnego. Należy wskazać, że zgodnie z § 28 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) ocena skutków regulacji stanowi odrębną część uzasadnienia wyłącznie projektu aktu normatywnego.

W projekcie ustawy zaproponowano także korektę językową w art. 52c ustawy, dzięki której brzmienie przepisu będzie precyzyjniej odzwierciedlało normę wyrażoną w art. 11 ust. 2 dyrektywy 2018/958.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Państwa członkowskie UE są obowiązane do prawidłowego wdrożenia przepisów dyrektyw do własnego systemu prawa. Należy odnotować, że KE, po dokonaniu oceny prawidłowości wdrożenia dyrektywy do krajowych porządków prawnych państw członkowskich UE, wystosowała indywidualną procedurę naruszeń w stosunku do 26 państw. W odniesieniu do 10 państw (Belgia, Bułgaria, Chorwacja, Czechy, Niemcy, Grecja, Irlandia, Łotwa, Malta i Polska) podtrzymała zarzuty i skierowała uzasadnioną opinię odnośnie do nieprawidłowego wdrożenia przepisów dyrektywy do ustawodawstw krajowych. W lipcu 2020 r. w stosunku do Polski i Czech podjęła decyzję o skierowaniu skargi do TSUE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
organy właściwe w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych	197	baza danych dotyczących zawodów regulowanych prowadzona przez KE	1) dokonywanie oceny spełniania przesłanek stosowania środków wyrównawczych w przypadku stwierdzenia występowania istotnie różniącego się materiału w zakresie kształcenia lub szkolenia odbytego przez osobę ubiegającą się o uznanie kwalifikacji zawodowych nabytych w innym państwie członkowskim UE; 2) umożliwienie sprawdzania posiadania znajomości języka polskiego z inicjatywy organu w stosunku do osób wykonujących
ministrowie kierujący działami administracji rządowej właściwi w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych	14		

do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu			<p>zawody mające wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, a w przypadku osób wykonujących inne zawody – jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do posiadania znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej;</p> <p>3) uwzględnianie zasady proporcjonalności w procesie sprawdzania posiadania znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego lub danej działalności regulowanej;</p> <p>4) uwzględnianie w procesie sprawdzania posiadania znajomości języka polskiego różnych środków dowodowych, również tych uzyskanych w innych państwach członkowskich UE.</p>
usługodawcy świadczący usługi transgraniczne w zawodach lub działalnościach regulowanych w RP, niewykonyjący zawodów związanych ze zdrowiem i bezpieczeństwem publicznym	<p>potencjalnie wszyscy obywatele państw członkowskich UE posiadający kwalifikacje do wykonywania zawodu będącego zawodem regulowanym w Polsce;</p> <p>w roku 2020 organom właściwym złożono 35 oświadczeń o zamiarze świadczenia tymczasowo i okazjonalnie usług transgranicznych w zawodach regulowanych, które nie są związane ze zdrowiem i bezpieczeństwem publicznym</p>	baza danych dotyczących zawodów regulowanych prowadzona przez KE	<p>1) zagwarantowanie możliwości uznania kwalifikacji zawodowych do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej niezależnie od posiadania obywatelstwa polskiego;</p> <p>2) wyłączenie możliwości uznania kwalifikacji zawodowych w stosunku do zawodów bezpośrednio i szczególnie związanych z wykonywaniem władzy publicznej na terytorium RP;</p> <p>3) zagwarantowanie uwzględniania zasady proporcjonalności w procesie sprawdzania znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego lub danej działalności regulowanej;</p> <p>4) możliwość przedłożenia różnych środków dowodowych, również tych uzyskanych w innych państwach członkowskich UE, potwierdzających znajomość języka polskiego.</p>
usługodawcy świadczący usługi transgraniczne w zawodach lub działalnościach regulowanych w RP, wykonujący zawody związane ze zdrowiem i bezpieczeństwem publicznym	<p>potencjalnie wszyscy obywatele państw członkowskich UE posiadający kwalifikacje do wykonywania zawodu będącego zawodem regulowanym w Polsce;</p> <p>w roku 2020 organom właściwym złożono 354 oświadczenia o zamiarze świadczenia tymczasowo i okazjonalnie usług transgranicznych w zawodach regulowanych związanych ze zdrowiem</p>	baza danych dotyczących zawodów regulowanych prowadzona przez KE	

	i bezpieczeństwem publicznym		
obywatele polscy, którzy uzyskali kwalifikacje zawodowe w innym państwie członkowskim UE oraz obywatele innych państw członkowskich UE ubiegający się o uznanie kwalifikacji zawodowych w RP	–		
lekarze weterynarii niebędący obywatelami polskimi, świadczący usługi transgraniczne w RP	potencjalnie wszyscy obywatele państw członkowskich UE posiadający kwalifikacje do wykonywania zawodu lekarza weterynarii; w 2020 r. organom właściwym złożono jedno oświadczenie o zamiarze świadczenia tymczasowo i okazjonalnie usług transgranicznych w zawodzie lekarza weterynarii	baza danych dotyczących zawodów regulowanych prowadzona przez KE	1) zniesienie obowiązku przekazywania informacji dotyczących miejsca i czasu wykonywania zawodu na terytorium RP, numerów telefonu i faksu oraz adresu poczty elektronicznej; 2) umożliwienie wyboru okręgowej rady lekarsko-weterynaryjnej, której przedkładane będzie oświadczenie o zamiarze wykonywania zawodu, w przypadku braku możliwości wskazania miejsca wykonywania tego zawodu.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach opiniowania projekt ustawy otrzymały następujące podmioty:

- 1) Rada Główna Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- 2) Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich;
- 3) Konferencja Rektorów Zawodowych Szkół Polskich;
- 4) Konferencja Rektorów Publicznych Uczelni Zawodowych;
- 5) Komitet Polityki Naukowej;
- 6) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”;
- 7) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych;
- 8) Forum Związków Zawodowych;
- 9) Związek Rzemiosła Polskiego;
- 10) Rada Dialogu Społecznego;
- 11) Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców;
- 12) Związek Pracodawców Business Centre Club;
- 13) Konfederacja Lewiatan;
- 14) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej;
- 15) Związek Przedsiębiorców i Pracodawców;
- 16) Federacja Przedsiębiorców Polskich;
- 17) Krajowa Rada Sądownictwa;
- 18) Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W ramach konsultacji publicznych projekt ustawy otrzymały następujące podmioty:

- 1) Centralny Instytut Ochrony Pracy – Państwowy Instytut Badawczy;
- 2) Główny Inspektorat Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych;
- 3) Główny Urząd Geodezji i Kartografii;
- 4) Sieć Badawcza Łukasiewicz – Instytut Mechanizacji Budownictwa i Górnictwa Skalnego;
- 5) Sieć Badawcza Łukasiewicz – Instytut Mechaniki Precyzyjnej;
- 6) Sieć Badawcza Łukasiewicz – Instytut Przemysłu Organicznego;
- 7) Izba Administracji Skarbowej w Warszawie;
- 8) Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej;
- 9) Komenda Główna Policji;

- 10) Komisja Nadzoru Finansowego;
- 11) Krajowa Izba Biegłych Rewidentów;
- 12) Krajowa Izba Fizjoterapeutów;
- 13) Krajowa Rada Doradców Podatkowych;
- 14) Krajowa Rada Radców Prawnych;
- 15) Naczelna Rada Adwokacka;
- 16) Narodowy Instytut Dziedzictwa;
- 17) Narodowa Agencja Wymiany Akademickiej;
- 18) Państwowa Agencja Atomistyki;
- 19) Transportowy Dozór Techniczny;
- 20) Urząd Dozoru Technicznego;
- 21) Urząd Komunikacji Elektronicznej;
- 22) Urząd Lotnictwa Cywilnego;
- 23) Urząd Transportu Kolejowego;
- 24) Urząd Żeglugi Śródlądowej w Bydgoszczy;
- 25) Urząd Żeglugi Śródlądowej w Szczecinie;
- 26) Urząd Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu;
- 27) Urząd Morski w Szczecinie;
- 28) Urząd Morski w Gdyni;
- 29) Urząd Regulacji Energetyki;
- 30) Wyższy Urząd Górniczy;
- 31) Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”;
- 32) Polska Agencja Nadzoru Audytowego;
- 33) „Porozumienie Zielonogórskie” Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia;
- 34) Naczelna Rada Lekarska;
- 35) Naczelna Rada Aptekarska;
- 36) Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych;
- 37) Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych;
- 38) Federacja Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia i Pomocy Społecznej;
- 39) Federacja Związków Pracodawców Zakładów Opieki Zdrowotnej;
- 40) Związek Pracodawców Ambulatoryjnej Opieki Specjalistycznej;
- 41) Krajowy Sekretariat Ochrony Zdrowia NSZZ „Solidarność 80”;
- 42) Polskie Towarzystwo Farmaceutyczne;
- 43) Polskie Towarzystwo Farmakologiczne;
- 44) Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy;
- 45) Ogólnopolski Związek Zawodowy Pielęgniarek i Położnych;
- 46) Centrum Egzaminów Medycznych;
- 47) Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego;
- 48) Stowarzyszenie Menedżerów Opieki Zdrowotnej;
- 49) Polskie Towarzystwo Fizjoterapii;
- 50) Stowarzyszenie Fizjoterapia Polska;
- 51) Komisja Krajowa Wolnego Związku Zawodowego „Sierpień 80”;
- 52) Związek Zakładów Doskonalenia Zawodowego;
- 53) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 54) Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki;
- 55) Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych Naczelna Organizacja Techniczna;
- 56) Krajowa Rada Izby Architektów Rzeczypospolitej Polskiej;
- 57) Polska Izba Inżynierów Budownictwa;
- 58) Stowarzyszenie Architektów Polskich;
- 59) Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa;
- 60) Polski Związek Pracodawców Budownictwa;
- 61) Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna;
- 62) Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy Weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej;
- 63) Krajowa Sekcja NSZZ „Solidarność” Pracowników Weterynarii;
- 64) Ogólnopolskie Stowarzyszenie Lekarzy Weterynarii Wolnej Praktyki „Medicus Veterinarius”;
- 65) Rzecznik Praw Obywatelskich.

Projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Edukacji i Nauki zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum

Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

Projekt ustawy został skierowany do opiniowania i konsultacji publicznych z wyznaczeniem 21-dniowego terminu na zgłaszanie uwag.

Konsultacje publiczne i opiniowanie projektu ustawy trwały od dnia 15 grudnia 2021 r. do dnia 20 stycznia 2022 r. Omówienie ich wyników przedstawiono w raporcie z konsultacji publicznych i opiniowania stanowiącym załącznik do oceny skutków regulacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania	Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie ustawy nie spowoduje zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0	
	osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze	0	0	0	0	0	0	0	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	–							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	–							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	–							
	osoby niepełnosprawne oraz osoby starsze	–							
Niemierzalne	–								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wprowadzenie w projekcie ustawy możliwości przedłożenia przez osoby, którym uznano kwalifikacje zawodowe, różnych środków dowodowych potwierdzających znajomość języka polskiego ułatwi swobodny przepływ osób i usług oraz przyczyni się do zmniejszenia przeszkód w możliwości transgranicznego świadczenia usług oraz wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych w RP. Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny,								

obywateli i gospodarstw domowych, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych. Wejście w życie proponowanych regulacji nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności) tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz: Projektowana ustawa nie wpływa na obciążenia regulacyjne, ponieważ wprowadza zmiany w przepisach ustawy, które uprzednio w sposób nieprawidłowy lub niepełny wdrożyły do krajowego porządku prawnego przepisy dyrektywy i dyrektywy 2018/958. W ocenie projektodawcy wprowadzane zmiany nie wpłyną na czas trwania postępowań w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych. Nie zwiększy się również nakład pracy pracowników właściwych organów prowadzących postępowania w tych sprawach. Korzystanie przez osoby, którym uznano kwalifikacje zawodowe, z nowych instrumentów potwierdzenia znajomości języka polskiego będzie każdorazowo uzależnione od decyzji podjętej przez te osoby, dlatego też nie jest możliwe oszacowanie wpływu wprowadzenia tych rozwiązań na zwiększenie zadań właściwych organów.

Proponowane zmiany nie wpłyną na toczące się postępowania w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych, które są prowadzone obecnie zgodnie z przepisami ustawy – niezależnie od przedstawionych przez KE zastrzeżeń dotyczących nieprawidłowego lub niepełnego wdrożenia przepisów dyrektywy do polskiego porządku prawnego.

Przedmiotowa regulacja w minimalnym stopniu przyczyni się do zmniejszenia obciążeń informacyjnych w zakresie zawodu lekarza weterynarii.

9. Wpływ na rynek pracy

Przewiduje się, że projektowane przepisy będą służyły swobodnemu przepływowi pracowników wewnątrz UE, co w konsekwencji może ułatwić pozyskiwanie pracowników na potrzeby polskiego rynku pracy dzięki sprawnemu systemowi uznawania w RP kwalifikacji zawodowych nabytych w innych państwach członkowskich UE.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe demografia
 mienie państwowe
 inne: informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na wskazane obszary.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wykonanie przepisów ustawy nastąpi po jej wejściu w życie.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Celem projektu ustawy jest zapewnienie prawidłowego wdrożenia do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy i dyrektywy 2018/958. W przypadku uznania przez KE, że projektowane regulacje w prawidłowy sposób wdrażają przepisy dyrektyw, KE może odpowiednio odstąpić od decyzji o skierowaniu do TSUE skargi przeciwko RP i uznać omówione powyżej zarzuty za nieaktualne, co będzie oznaczało osiągnięcie założonego celu interwencji legislacyjnej.

Niezależnie od powyższego, zgodnie z art. 60 dyrektywy – co 5 lat, w ramach sprawozdań KE, jest dokonywana ewaluacja wykonania dyrektywy. Ocena prawidłowości funkcjonowania systemu uznawania kwalifikacji zawodowych jest dokonywana przez KE na podstawie sprawozdań przekazywanych przez państwa członkowskie UE. Miernikami wykorzystywanymi w tym celu są dane przedstawiane w sprawozdaniach, takie jak rodzaj i liczba decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych oraz liczba informacji o problemach wynikających ze stosowania przepisów dyrektywy zgłoszonych ośrodkowi wsparcia przez organy właściwe lub wnioskodawców.

Również w odniesieniu do dyrektywy 2018/958 ewaluacja jest przeprowadzana co 5 lat w ramach sprawozdań z wdrożenia i wyników działania dyrektywy, w tym zakresu jej stosowania i skuteczności, sporządzanych i przedkładanych przez KE Parlamentowi Europejskiemu i Radzie UE zgodnie z art. 12 dyrektywy. Pierwsze sprawozdanie zostanie przedłożone do dnia 18 stycznia 2024 r.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Raport z konsultacji publicznych i opiniowania.

RAPORT Z KONSULTACJI PUBLICZNYCH I OPINIOWANIA

projektu ustawy o zmianie ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (UC107)

Konsultacje publiczne i opiniowanie projektu ustawy trwały od dnia 15 grudnia 2021 r. do dnia 20 stycznia 2022 r. W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt został skierowany do podmiotów wskazanych w pkt 5 oceny skutków regulacji, a także został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

W wyniku uwzględnienia uwagi Ministerstwa Rodziny i Polityki Społecznej do projektu ustawy, zgłoszonej w ramach uzgodnień, w dniu 30 grudnia 2021 r. projekt ustawy został przekazany do opinii Federacji Przedsiębiorców Polskich – z terminem na przedstawienie stanowiska do dnia 20 stycznia 2022 r.

W ramach konsultacji publicznych uwagi do projektu ustawy zgłosiły następujące podmioty: Komisja Nadzoru Finansowego, Narodowa Agencja Wymiany Akademickiej, Transportowy Dozór Techniczny, Urząd Dozoru Technicznego, Urząd Transportu Kolejowego, Polska Izba Inżynierów Budownictwa i Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna.

Informację o braku uwag przekazały następujące podmioty: Główny Inspektorat Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, Główny Urząd Geodezji i Kartografii, Sieć Badawcza Łukasiewicz – Instytut Przemysłu Organicznego, Komenda Główna Policji, Państwowa Agencja Atomistyki, Urząd Morski w Szczecinie, Urząd Regulacji Energetyki, Wyższy Urząd Górniczy, Polska Agencja Nadzoru Audytowego, Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie”, Naczelna Rada Lekarska oraz Naczelna Izba Pielęgniarek i Położnych.

Omówienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych wraz ze stanowiskiem Ministra Edukacji i Nauki znajduje się w tabeli stanowiącej załącznik do niniejszego raportu.

W ramach opiniowania żaden podmiot nie zgłosił uwag do projektu ustawy.

Informację o braku uwag przekazały następujące podmioty: Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich, Komitet Polityki Naukowej i Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”.

Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie zajmować stanowiska do projektu ustawy, uznając że nie dotyczy on zakresu spraw podlegających opiniowaniu przez Radę.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Edukacji i Nauki. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie przepisów tej ustawy.

**ZESTAWIENIE UWAG
DO PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O ZASADACH UZNAWANIA KWALIFIKACJI ZAWODOWYCH NABYTYCH
W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ (UC107)**

ZGŁOSZONYCH W RAMACH KONSULTACJI PUBLICZNYCH

Lp.	Jednostka redakcyjna	Zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko Ministra Edukacji i Nauki
1	Art. 1 pkt 3 lit. a	Komisja Nadzoru Finansowego	<p>Celowa jest zmiana art. 1 pkt 3 lit. a projektu ustawy polegająca na zastąpieniu w art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1646), zwanej dalej „ustawą”, wyrażenia „odpowiadającego mu zawodu regulowanego w państwie wnioskodawcy” wyrażeniem „odpowiadającego mu zawodu w państwie wnioskodawcy”. W ocenie Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego (UKNF) art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy w brzmieniu nadanym w projekcie ustawy nie odpowiada normie wyrażonej w art. 14 ust. 1 lit. c [MEiN – powinno być art. 14 ust. 1 lit. b] dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. U. UE L 255, 30.9.2005, s. 22, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą 2005/36/WE”, w którym jest mowa o „odpowiadającym zawodzie” w rodzimym państwie członkowskim wnioskodawcy, a nie o „odpowiadającym zawodzie regulowanym”.</p> <p>Przyjęcie art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy w projektowanym brzmieniu może skutkować wprowadzeniem wymogu, zgodnie z którym zawód wykonywany przez wnioskodawcę w innym państwie członkowskim musi być w tym państwie zawodem regulowanym. Jako przykład należy wskazać zawód doradcy inwestycyjnego, który jest zawodem regulowanym w Polsce, jednak nie ma takiego statusu w innych państwach członkowskich – w tym przypadku nie będzie możliwe skierowanie osoby ubiegającej się o uznanie kwalifikacji zawodowych w tym zakresie do odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności, a w efekcie również samo uznanie kwalifikacji zawodowych. W efekcie przepisy ustawy wprowadzą wymóg, który nie będzie wynikał z przepisów. Proponuje się zatem zmianę, która będzie odpowiadać dokładnemu brzmieniu dyrektywy 2005/36/WE.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Proponuje się nadanie art. 20 ust. 1 ustawy następującego brzmienia:</p> <p>„1. Właściwy organ, z zachowaniem proporcjonalności, może uzależnić, w drodze postanowienia, wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji od odbycia przez wnioskodawcę stażu adaptacyjnego lub przystąpienia przez niego do testu umiejętności, w przypadku gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zakres kształcenia lub szkolenia odbytego przez wnioskodawcę obejmuje istotnie różniący się materiał lub 2) na zawód regulowany w Rzeczypospolitej Polskiej składa się co najmniej jedna czynność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w państwie wnioskodawcy, a kształcenie lub szkolenie wymagane w Rzeczypospolitej Polskiej obejmuje istotnie różniący się materiał od materiału objętego kształceniem lub szkoleniem, którego ukończenie potwierdza dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji wnioskodawcy.”.
2	Art. 1 pkt 3 lit. a	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>1. Projektowany przepis jest wadliwie skonstruowany. Z projektowanego brzmienia wynika, że istnieją dwie alternatywne przesłanki (alternatywa łączna) skierowania na staż adaptacyjny lub test umiejętności, przy czym jedna samodzielna przesłanka („zakres kształcenia lub szkolenia odbytego</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Ad 1 i 3. Por. stanowisko do uwagi nr 1.</p> <p>Ad 2. Należy wyjaśnić, że użyte w przepisie pojęcie „szkolenia” ma</p>

			<p>przez wnioskodawcę obejmuje istotnie różniący się materiał”) jest jednocześnie elementem warunkującym możliwość skorzystania z drugiej przesłanki. Takie rozwiązanie jest wadliwe i z całą pewnością przysporzy problemów interpretacyjnych.</p> <p>2. W dyrektywie 2005/36/WE pierwsza przesłanka dotyczy wyłącznie kształcenia (a nie szkolenia, które ma charakter uzupełniający i zbliżony do praktyki zawodowej). Druga przesłanka ma zastosowanie, gdy szkolenie wymagane (a nie odbyte) w Polsce (czyli po zakończeniu w państwie wnioskodawcy kształcenia warunkującego dostęp do zawodu), obejmuje materiał istotnie różniący się od objętego kształceniem.</p> <p>3. Należy też zauważyć, że użyte w dyrektywie 2005/36/WE określenie „jedna regulowana działalność zawodowa” oznacza jedną z czynności zawodowych składających się na zawód regulowany (wyraźne odniesienie do określeń użytych w definicji zawodu regulowanego w dyrektywie), a nie „działalność regulowaną” w rozumieniu ustawy (w załączniku IV do dyrektywy 2005/36/WE są raczej określone rodzaje czy kategorie działalności w sposób dość ogólny).</p> <p>Proponuje się nadanie art. 20 ust. 1 ustawy następującego brzmienia:</p> <p><i>„(...) w przypadku, gdy:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) zakres kształcenia odbytego przez wnioskodawcę obejmuje istotnie różniący się materiał lub</i> <i>2) na zawód regulowany w Rzeczypospolitej Polskiej składa się co najmniej jedna czynność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w państwie wnioskodawcy, a szkolenie wymagane w Rzeczypospolitej Polskiej obejmuje istotnie różniący się materiał.”.</i> 	<p>szerokie znaczenie, a jego zakres nie ogranicza się do „praktyki zawodowej”.</p> <p>W przepisach polskiego prawa do wykonywania niektórych zawodów regulowanych konieczne jest odbycie określonego rodzaju kształcenia (np. w przypadku zawodu lekarza), a do innych – szkolenia (np. w przypadku zawodu instruktora terapii uzależnień).</p> <p>Ponadto Komisja Europejska (KE) nie zgłasza zastrzeżeń, że użyte w dyrektywie 2005/36/WE określenie „kształcenie” na gruncie prawa polskiego musi obejmować także „szkolenie”, z uwagi na specyfikę niektórych zawodów regulowanych w polskim systemie prawnym. Tym samym uwaga jest niezasadna i nie może zostać uwzględniona.</p>
3	Art. 1 pkt 3 lit. b	Komisja Nadzoru Finansowego	<p>Proponuje się zmianę brzmienia art. 1 pkt 3 lit. b projektu ustawy, polegającą na zastąpieniu we wprowadzeniu do wyliczenia w art. 20 ust. 1 [MEiN – powinno być art. 20 ust. 1a] ustawy wyrażenia „w którym wnioskodawca wykonywał zawód regulowany albo działalność regulowaną” wyrażeniem „w którym wnioskodawca wykonywał odpowiadający zawód albo działalność regulowaną”. Projektowany art. 20 ust. 1a ustawy jest ściśle związany z art. 20 ust. 1 ustawy. W związku z powyższym sugerowana przez UKNF zmiana w tym zakresie w art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy powinna skutkować analogiczną zmianą w treści ust. 1a. W przeciwnym razie brzmienie tego przepisu nie będzie odpowiadało normie wyrażonej w art. 14 ust. 1 lit. c [MEiN – powinno być art. 14 ust. 1 lit. b] dyrektywy 2005/36/WE.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Proponuje się nadanie projektowanemu art. 20 ust. 1a ustawy następującego brzmienia:</p> <p>„1a. Właściwy organ przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, ustala na podstawie dokumentów wydanych przez państwo wnioskodawcy, inne państwo członkowskie lub państwo trzecie, w którym wnioskodawca wykonywał zawód odpowiadający zawodowi regulowanemu albo działalności regulowanej w Rzeczypospolitej Polskiej, czy wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) podczas zdobywania doświadczenia zawodowego lub 2) przez potwierdzone efekty uczenia się w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym i nauce, lub 3) przez potwierdzone efekty kształcenia w rozumieniu przepisów o systemie oświaty

				– wyrównują w całości albo w części istotnie różniący się materiał.”.
4	Art. 1 pkt 3 lit. b	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Zarówno z dyrektywy 2005/36/WE, jak i z dotychczasowego brzmienia ustawy, wynika, że wyrównanie w całości istotnie różniącego się materiału jest przesłanką negatywną wydania postanowienia, o którym mowa w art. 20 ust. 1. Jeśli konkretne ustalenie stanowi przesłankę rozstrzygnięcia, oczywistym jest, że należy kwestię uprzednio zbadać w ramach postępowania wyjaśniającego (dowodowego), w tym na podstawie dokumentów.</p> <p>Proponuje się nadanie wprowadzeniu do wyliczenia w projektowanym art. 20 ust. 1a ustawy następującego brzmienia:</p> <p><i>„1a. Postanowienia, o którym mowa w ust. 1, nie wydaje się, jeżeli z dokumentów wydanych przez państwo wnioskodawcy albo inne państwo członkowskie, w którym wnioskodawca wykonywał zawód regulowany albo działalność regulowaną, wynika, że wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę: (...)”.</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>W ocenie projektodawcy zaproponowana zmiana brzmienia projektowanego art. 20 ust. 1a ustawy nie jest celowa. Na podstawie analizy art. 20 ust. 1 ustawy należy przyjąć, że postanowienie, o którym mowa w art. 20 ust. 1 ustawy, może być wydane tylko w sytuacji, gdy jest konieczne nałożenie na wnioskodawcę obowiązku odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności. W przypadku wydania postanowienia wbrew dyspozycji ww. przepisu, tj. mimo braku przesłanek skierowania wnioskodawcy na staż adaptacyjny lub test umiejętności, mogłoby ono zostać zakwalifikowane jako naruszające prawo.</p>
5	Art. 1 pkt 3 lit. c	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Dyrektywa 2005/36/WE podkreśla, że przed skierowaniem na staż adaptacyjny lub test umiejętności należy – z zachowaniem zasady proporcjonalności – uwzględnić wiedzę i umiejętności uzyskane w trakcie zdobywania doświadczenia zawodowego i późniejszej nauki oraz szkoleń (a więc już po kształceniu regulowanym i rozpoczęciu wykonywania zawodu regulowanego). Pojęcie istotnie różniącego się materiału dotyczy wyłącznie etapu kształcenia (porównania dokonuje się w odniesieniu do programu lub zakresu kształcenia).</p> <p>Proponuje się nadanie art. 20 ust. 2 ustawy następującego brzmienia:</p> <p><i>„2. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ określa zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego lub zakresu testu umiejętności, mając na uwadze konieczność wyrównania istotnie różniącego się materiału w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej, przy uwzględnieniu wiedzy, umiejętności i kompetencji nabytych przez wnioskodawcę w sposób, o którym mowa w ust. 1a, o ile wyrównują one istotnie różniący się materiał jedynie w części.”.</i></p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>W związku z uwzględnieniem uwagi Ministra do Spraw Unii Europejskiej zgłoszonej w ramach uzgodnień art. 20 ust. 2 ustawy otrzyma następujące brzmienie:</p> <p><i>„2. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ określa:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> 1) poziom kwalifikacji zawodowych wymagany do wykonywania zawodu regulowanego w Rzeczypospolitej Polskiej i poziom kwalifikacji zawodowych posiadanych przez wnioskodawcę, 2) zakres istotnie różniącego się materiału podlegającego wyrównaniu oraz powody braku możliwości wyrównania tego materiału wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami nabytymi przez wnioskodawcę w sposób określony w ust. 1a, 3) zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego lub zakres testu umiejętności <p>– mając na uwadze konieczność wyrównania istotnie różniącego się materiału w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej.”.</p>
6	Art. 1 pkt 3 lit. d	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Przepis jest błędnie sformułowany i nie oddaje treści dyrektywy 2005/36/WE. Jest zbędny w przypadku zmiany treści art. 20 ust. 2 ustawy zgodnie z propozycją w uwadze nr 5. Wyrównanie materiału nie będzie możliwe wyłącznie przy założeniu, że wnioskodawca nie jest w stanie przyswoić umiejętności lub wiedzy z powodu choroby, niepełnosprawności lub braku określonych predyspozycji organizacyjnych lub intelektualnych. W takim przypadku wnioskodawca nie zaliczy stażu adaptacyjnego lub</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>W związku z uwzględnieniem uwagi Ministra do Spraw Unii Europejskiej zgłoszonej w ramach uzgodnień (a także uwagi nr 3 – zgłoszonej przez UKNF) w projekcie ustawy zrezygnowano z dodania ust. 2a w art. 20. Jednocześnie projektowany ust. 1a otrzyma nowe brzmienie</p>

			<p>testu umiejętności i nie zostanie dopuszczony do wykonywania zawodu. Właściwy organ przed skierowaniem na staż adaptacyjny lub test umiejętności musi ocenić, czy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) materiał kształcenia istotnie się różni w państwie przyjmującym i w innym państwie, w którym wnioskodawca uzyskał kwalifikacje zawodowe lub wykonywał zawód; 2) jeżeli tak – musi sprawdzić, czy wnioskodawca nie uzupełnił swojej wiedzy, umiejętności lub kompetencji przez szkolenie lub doświadczenie zawodowe w całości lub w części już po zakończeniu kształcenia; 3) jeżeli wnioskodawca uzupełnił wiedzę i kompetencje w całości – nie można go skierować na staż adaptacyjny lub test umiejętności; jeżeli uzupełnił w części – należy skierować na staż adaptacyjny lub test umiejętności z uwzględnieniem zasady proporcjonalności, a więc uwzględniając umiejętności i wiedzę zdobyte po zakończeniu kształcenia i stosownie do tego określić zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego lub testu umiejętności w taki sposób, aby uzupełnić wiedzę i umiejętności. 	(por. stanowisko do uwagi nr 3).
7	Art. 1 pkt 3	Komisja Nadzoru Finansowego	<p>Proponuje się dodanie w projekcie ustawy nowego przepisu, tj. art. 1 pkt 3 lit. e, o następującym brzmieniu:</p> <p><i>„e) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:</i></p> <p><i>„5a. Rozpoczęcie odbywania stażu adaptacyjnego lub przystąpienie do testu umiejętności powinno nastąpić nie później niż w terminie ... miesięcy od dnia nałożenia na wnioskodawcę obowiązku.”.</i></p> <p>UKNF zwraca uwagę na zasadność uregulowania kwestii terminu rozpoczęcia odbywania stażu adaptacyjnego i przystąpienia do testu umiejętności od momentu nałożenia takiego obowiązku przez właściwy organ, przez dodanie w art. 20 ustawy ustępu 5a w zaproponowanym wyżej brzmieniu.</p> <p>Z aktualnego brzmienia art. 20 ust. 2 ustawy wynika, że w postanowieniu organ określa zakres testu umiejętności lub zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego. Jednakże brak jest określonych terminów na rozpoczęcie stażu adaptacyjnego lub przystąpienie do testu umiejętności. Dotychczasowe doświadczenie pokazuje, że osoby ubiegające się o uznanie kwalifikacji zawodowych, po nałożeniu przez organ obowiązku odbycia stażu adaptacyjnego, nie przystępowały w ogóle do stażu (np. nie składały wniosku o odbycie stażu, gdy możliwość rozpoczęcia stażu była uzależniona od złożenia wniosku lub składały wniosek o odbycie stażu, ale nie rozpoczynały jego odbywania). W tej sytuacji postępowanie pozostawało „w zawieszeniu”, bowiem w takich postępowaniach nie ma możliwości zastosowania przesłanki bezprzedmiotowości, która pozwalałaby umorzyć postępowanie. Ponadto taki stan powodował, że</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Art. 14 ust. 7 dyrektywy 2005/36/WE dotyczy nałożenia na właściwy organ obowiązku polegającego na zapewnieniu wnioskodawcy możliwości przystąpienia do testu umiejętności nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od dnia podjęcia decyzji o zastosowaniu tego środka wyrównawczego. Przepis ten nie nakłada jednak na wnioskodawcę obowiązku przystąpienia do testu we wskazanym terminie. Dyrektywa 2005/36/WE formułuje w tym zakresie obowiązek skierowany do organu prowadzącego postępowanie, a nie do strony będącej wnioskodawcą.</p> <p>W związku z powyższym uwzględnienie uwagi wiązałoby się z wyjściem poza zakres dyrektywy 2005/36/WE i mogłoby spowodować uzasadnione zarzuty ze strony KE związane z nieprawidłowością jej wdrożenia.</p>

			<p>nawet po kilku latach wnioskodawcy byli uprawnieni do wystąpienia z wnioskiem o odbycie stażu adaptacyjnego albo odpowiednio do jego rozpoczęcia, mimo że przez ten okres doszło do zmiany okoliczności faktycznych lub zmiany przepisów.</p> <p>Wprowadzenie takiego terminu jest istotne również z uwagi na to, że zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 20 ust. 2 ustawy postanowienie określa zakres testu umiejętności lub stażu adaptacyjnego. W przypadku gdy w okresie pomiędzy terminem wydania postanowienia a terminem odbycia stażu adaptacyjnego lub przystąpienia do testu umiejętności dojdzie do istotnej zmiany przepisów, może się okazać, że ustalony w postanowieniu zakres testu lub stażu jest już nieadekwatny.</p> <p>Należy również wskazać, że w odniesieniu do testu umiejętności art. 20 ust. 5 ustawy przewiduje, że właściwy organ zapewnia wnioskodawcy możliwość przystąpienia do testu umiejętności nie później niż w terminie sześciu miesięcy od dnia nałożenia na niego tego obowiązku. W opinii UKNF przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że nakłada on na organ obowiązek zorganizowania testu umiejętności najpóźniej w terminie 6 miesięcy, jeżeli wnioskodawca będzie chciał przystąpić do testu od razu po nałożeniu takiego obowiązku. Nie wyklucza to jednak, że wnioskodawca może chcieć przystąpić do testu umiejętności po upływie 6 miesięcy od nałożenia takiego obowiązku i w świetle aktualnego brzmienia przepisów organ powinien to umożliwić.</p>	
8	Art. 1 pkt 4	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Należy zauważyć, że chodzi o zbadanie, czy istotnie różniący się materiał został częściowo wyrównany po zakończeniu kształcenia, a przed skierowaniem na staż adaptacyjny albo test umiejętności, a jeśli tak, to w jakim stopniu, a nie o to, czy potencjalnie mógł być wyrównany.</p> <p>Proponuje się nadanie art. 21 ust. 4 pkt 2 ustawy następującego brzmienia: <i>„2) wskazania zakresu istotnie różniącego się materiału, z uwzględnieniem stopnia jego wyrównania w sposób, o którym mowa w art. 20 ust. 1a.”.</i></p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Proponuje się nadanie art. 21 ust. 4 pkt 2 ustawy następującego brzmienia: <i>„2) wskazania zakresu istotnie różniącego się materiału, z uwzględnieniem stopnia wyrównania tego materiału w sposób określony w art. 20 ust. 1a.”.</i></p>
9	Art. 1 pkt 5	Narodowa Agencja Wymiany Akademickiej	<p>1. Wątpliwości budzi stwierdzenie „złożenie egzaminu z języka polskiego” zawarte w art. 29 ust. 4 pkt 2 projektu ustawy. Czy dotyczy ono wyłącznie egzaminu przeprowadzanego przez właściwe organy dla danego zawodu lub na ich zlecenie? Jeśli tak, to lepiej, żeby to było dookreślone.</p> <p>2. Z drugiej strony, skoro w art. 29 ust. 4 pkt 1 projektu ustawy wyraźnie wskazano, by za dokument potwierdzający znajomość języka polskiego przyjmować posiadanie „świadectwa dojrzałości uzyskanego po zdaniu egzaminu maturalnego w języku polskim lub dyplomu ukończenia studiów prowadzonych w języku polskim” (i nie jest wcale powiedziane, że to mają być studia lub egzaminy maturalne w dziedzinie związanej z zawodem, w którym osoba ubiega się o uznanie kwalifikacji zawodowych), być może także certyfikat znajomości języka polskiego wydawany po zdaniu</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Ad 1. Proponuje się nadanie projektowanemu art. 29 ust. 4 pkt 2 ustawy następującego brzmienia: <i>„2) złożenie egzaminu z języka polskiego, przeprowadzanego przez właściwy organ.”.</i></p> <p>Ad 2. Należy wyjaśnić, że katalog dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego będzie miał charakter otwarty. Wskazany w uwadze „certyfikat znajomości języka polskiego wydawany po zdaniu państwowego egzaminu” będzie mieścił się w kategorii dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego, wydanych przez</p>

			państwowego egzaminu również mógłby zostać dodany.	uprawniony podmiot, o których mowa w projektowanym art. 29 ust. 4 pkt 1 ustawy. Jednocześnie należy jednak wskazać, że ocena, czy przedłożony certyfikat będzie wystarczający dla potwierdzenia tej znajomości w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej, pozostanie w gestii organu prowadzącego postępowanie w sprawie sprawdzenia znajomości języka polskiego.
10	Art. 1 pkt 5	Transportowy Dozór Techniczny	<p>W projektowanym art. 29 ust. 9 ustawy wprowadzenie do wyliczenia powinno otrzymać następujące brzmienie:</p> <p><i>„9. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu określi, w drodze rozporządzenia: (...)”.</i></p> <p>Zakres i sposób przeprowadzenia egzaminu z języka polskiego powinny być obligatoryjnie określone w akcie wykonawczym. Dodatkowo rozporządzenie wydane na podstawie ww. delegacji powinno określać kryteria oceny i progów zdawalności takiego egzaminu. Prawne uregulowanie ww. kwestii zagwarantuje ustandaryzowanie i przejrzystość zasad przeprowadzania egzaminów sprawdzających znajomość języka polskiego osób, których kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegały uznaniu.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Z uwagi na liczbę i różnorodność zawodów i działalności regulowanych w Polsce wprowadzenie obligatoryjnego upoważnienia ustawowego do wydania aktu wykonawczego byłoby niecelowe. Decyzja o wydaniu aktu wykonawczego powinna pozostać w gestii właściwego ministra, który w oparciu o dane dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych w odniesieniu do danego zawodu regulowanego lub danej działalności regulowanej będzie w stanie ocenić potrzebę wydania rozporządzenia.</p> <p>Z tego względu upoważnienie do wydania rozporządzenia powinno mieć – tak jak dotychczas – charakter fakultatywny.</p>
11	Art. 1 pkt 5	Urząd Transportu Kolejowego	<p>Pod rozagę należy poddać zasadność wprowadzenia w art. 29 ust. 2 pkt 2 ustawy obowiązku sprawdzenia znajomości języka polskiego na wniosek osoby, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegały uznaniu.</p> <p>Dotychczas w przypadku zawodów innych niż mające wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, wniosek taki mógł być złożony, jeżeli zachodziła uzasadniona wątpliwość co do wystarczającej znajomości języka polskiego. Wynika to również z przepisów dyrektywy 2005/36/WE, które w przypadku ww. zawodów nie obligują do każdorazowego sprawdzania znajomości języka, a jedynie „wówczas, gdy istnieje poważna i konkretna wątpliwość, czy specjalista posiada wystarczającą znajomość języka, by zgodnie z zamierzeniami mógł wykonywać daną działalność zawodową” (art. 53 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE).</p> <p>Należy zauważyć, że projektowane rozwiązania rozszerzą i doprecyzują zawarte w ustawie regulacje dotyczące sprawdzania znajomości języka polskiego. Na właściwe organy zostanie nałożony obowiązek sprawdzania znajomości języka polskiego na wniosek osób, których kwalifikacje</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Należy wskazać, że dotychczas ustawa także przewidywała weryfikację znajomości języka polskiego na wniosek osoby, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegają uznaniu. Weryfikacja ta może być dokonana w przypadku osób wykonujących zawód inny niż mający wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, wyłącznie jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do wystarczającej znajomości języka polskiego do wykonywania danego zawodu albo działalności. W myśl obowiązujących regulacji dla wszczęcia postępowania sprawdzającego konieczny jest wpływ wniosku osoby zainteresowanej.</p> <p>Projekt ustawy umożliwi właściwemu organowi wszczęcie z urzędu postępowania sprawdzającego w przypadku powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do wystarczającej znajomości języka polskiego, bez konieczności wpływu wniosku osoby zainteresowanej w tej sprawie. Jednocześnie projekt uzupełnia dotychczasowe regulacje dotyczące sprawdzania znajomości języka polskiego o możliwość przeprowadzenia postępowania sprawdzającego na wniosek osoby zainteresowanej,</p>

			<p>zawodowe zostały już uznane również w sytuacji, kiedy nie zachodzi uzasadniona wątpliwość co do wystarczającej jego znajomości. Może ona zostać potwierdzona przez złożenie egzaminu lub dokumentu potwierdzającego znajomość języka polskiego wydane przez uprawniony podmiot działający w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej (np. świadectwa dojrzałości uzyskanego po zdaniu egzaminu maturalnego w języku polskim lub dyplomu ukończenia studiów prowadzonych w języku polskim). Warto zwrócić uwagę, że katalog dokumentów potwierdzających znajomość języka jest otwarty. Projekt ustawy nie definiuje również pojęcia „uprawnionego podmiotu”, działającego w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, który może wydawać dokumenty potwierdzające znajomość języka polskiego.</p> <p>Ponadto należy wskazać, że zgodnie z informacjami zawartymi w uzasadnieniu do projektu ustawy, nie wydano dotychczas żadnych przepisów wykonawczych określających sposób przeprowadzenia egzaminu z języka polskiego oraz nie wskazano jednostek uprawnionych do jego przeprowadzania. Upoważnienie ustawowe zawarte w art. 29 ustawy nie było dotąd wykonywane przez właściwych ministrów.</p> <p>W przypadku uznawania kwalifikacji w zawodach regulowanych, do których ma upoważnienie Prezes Urzędu Transportu Kolejowego (stanowiska wymienione w art. 22d ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, Dz. U. z 2021 r. poz. 1984) – w odróżnieniu od stanowiska maszynisty – nie istnieją wymagania co do znajomości języka polskiego. Zdobyte uprawnień potwierdza zdanie egzaminu kwalifikacyjnego przed komisją powołaną przez Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego oraz przeprowadzenie przez pracodawcę autoryzacji w miejscu pracy.</p> <p>W związku z powyższym, wobec braku zdefiniowania niezbędnego stopnia znajomości języka do wykonywania danego zawodu regulowanego, jak i podmiotów uprawnionych wydających dokumenty potwierdzające znajomość języka polskiego, powstaje wątpliwość, w jaki sposób nowe przepisy art. 29 ustawy mogą mieć zastosowanie do osób ubiegających się o uznanie kwalifikacji zawodowych na stanowiskach kolejowych.</p>	<p>niezależnie od przesłanki występowania uzasadnionych wątpliwości co do wystarczającej znajomości tego języka.</p> <p>Celem wprowadzenia tego rozwiązania jest umożliwienie uzyskania przez osoby zainteresowane urzędowego potwierdzenia znajomości języka polskiego, które w danych okolicznościach może być im niezbędne np. w celu potwierdzenia spełniania wymogów dotyczących znajomości języka związanych z zatrudnieniem u potencjalnego pracodawcy. Ponadto sprawdzenie znajomości języka polskiego na wniosek osoby zainteresowanej ma na celu zagwarantowanie jej prawa do przeprowadzenia przez właściwy organ ponownego postępowania sprawdzającego w tym przedmiocie.</p> <p>W ocenie projektodawcy zaproponowane rozwiązania będą korzystniejsze zarówno z perspektywy organu, który przeprowadza postępowanie, jak i osoby, której kwalifikacje zawodowe podlegały uznaniu.</p>
12	Art. 1 pkt 5	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>W odniesieniu do projektowanego art. 29 ust. 1 ustawy należy zauważyć, że kwalifikacje zawodowe podlegają uznaniu jedynie na wniosek zainteresowanego, zatem przepis można skrócić odwołując się do pojęcia wnioskodawcy.</p> <p>Proponuje się nadanie art. 29 ust. 1 ustawy następującego brzmienia:</p> <p><i>„Art. 29. 1. Wnioskodawca posiada znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>W ocenie projektodawcy proponowana zmiana nie jest uzasadniona. Przepis art. 29 ust. 1 ustawy, w brzmieniu zaproponowanym w projekcie ustawy, w większym stopniu odpowiada brzmieniu wdrażanego art. 53 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE.</p>

			<i>działalności regulowanej.”.</i>	
13	Art. 1 pkt 5	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>W odniesieniu do projektowanego art. 29 ust. 2 ustawy należy zauważyć, że sprawdzanie znajomości języka na wniosek zainteresowanego nie jest wymagane przez dyrektywę 2005/36/WE i jest niecelowe. Bardzo rzadkie są przypadki składania podobnych wniosków po uznaniu kwalifikacji zawodowych w zawodzie inżyniera budownictwa. Sprawdzanie znajomości języka polskiego dopiero po uznaniu kwalifikacji zawodowych jest rozwiązaniem niewłaściwym i nieracjonalnym, sprzecznym z przywołanym w stanowisku KE orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), z którego wynika, że wykonujący zawód regulowany powinien posługiwać się językiem w kontaktach z pacjentem, z organami administracji i samorządu zawodowego, zatem sprawdzanie tej znajomości po dopuszczeniu do wykonywania zawodu i brak procedury eliminowania z zawodu osób nieznających języka – uniemożliwia realizację tych wskazań.</p> <p>Znajomość języka nie jest przesłanką uznania kwalifikacji zawodowych lub wpisania na listę członków samorządu (skreślenia z tej listy). Organ prowadzący postępowanie w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych, który w toku postępowania uzyska dowody na brak znajomości języka polskiego w stopniu wystarczającym do wykonywania zawodu regulowanego (np. przesłuchanie strony okaże się niemożliwe z powodu nieznajomości języka), nie może odmówić uznania kwalifikacji zawodowych. Należałoby rozważyć skierowanie do Trybunału Konstytucyjnego wniosku o zbadanie zgodności dyrektywy 2005/36/WE z Konstytucją RP w przedmiotowym zakresie.</p> <p>Proponuje się nadanie art. 29 ust. 2 ustawy następującego brzmienia:</p> <p><i>„2. Właściwy organ, po wydaniu decyzji w sprawie uznania kwalifikacji albo po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej, może sprawdzić znajomość języka polskiego:</i></p> <ol style="list-style-type: none"> <i>1) w przypadku osoby wykonującej zawód mający wpływ na bezpieczeństwo pacjentów – w każdym przypadku;</i> <i>2) w przypadku osoby wykonującej inny zawód – o ile zachodzi uzasadniona wątpliwość co do posiadania znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej.”.</i> 	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Nie jest możliwe rozszerzenie zakresu przypadków, w których właściwy organ jest uprawniony do sprawdzania znajomości języka polskiego, gdyż byłoby to sprzeczne z art. 53 dyrektywy 2005/36/WE. Przepis art. 53 ust. 3 zdanie trzecie dyrektywy 2005/36/WE wprost przesądza, że sprawdzenie znajomości języka można przeprowadzać tylko po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej lub po uznaniu kwalifikacji zawodowych, w zależności od przypadku.</p> <p>Por. też stanowisko do uwagi nr 11.</p>
14	Art. 1 pkt 5	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>W odniesieniu do projektowanego art. 29 ust. 7 ustawy – dlaczego potwierdzenie znajomości języka polskiego wydaje się w formie zaświadczenia, a odmowę potwierdzenia – w formie decyzji? Organ orzeka wszak na podstawie tych samych dokumentów lub tego samego wyniku egzaminu, będzie zatem jedna ocena materiału dowodowego, ale dwa różne rodzaje rozstrzygnięcia odnoszące się zwyczajowo do dwóch</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przesłanki przyjęcia proponowanych rozwiązań zostały przedstawione w uzasadnieniu projektu ustawy.</p> <p>Należy zauważyć, że zgodnie z art. 53 ust. 4 dyrektywy 2005/36/WE specjaliści, których kwalifikacje zawodowe podlegają uznaniu, muszą</p>

			<p>różnych trybów postępowania.</p> <p>Proponuje się nadanie projektowanemu art. 29 ust. 7 ustawy następującego brzmienia:</p> <p><i>„7. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, właściwy organ na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, lub na podstawie wyniku egzaminu z języka polskiego wydaje decyzję administracyjną w przedmiocie potwierdzenia znajomości języka polskiego.”.</i></p>	<p>mieć zagwarantowane prawo odwołania się od sprawdzenia znajomości języka zgodnie z prawem krajowym.</p> <p>W celu zapewnienia stronie postępowania sprawdzającego możliwości odwołania się od wyniku tego postępowania w projekcie ustawy przewidziano, że odmowa potwierdzenia tej znajomości będzie następowała w drodze decyzji administracyjnej. Zaskarżanie decyzji odmownej będzie mogło być dokonane w trybie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.</p> <p>W ocenie projektodawcy nie jest konieczne wydawanie decyzji administracyjnej w celu potwierdzenia znajomości języka polskiego. Z uwagi na pozytywny charakter tego rozstrzygnięcia dla strony, wystarczającą formą urzędowego poświadczenia tej znajomości będzie zaświadczenie.</p>
15	Art. 1 pkt 5	Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna	<p>Proponuje się rozszerzyć zakres sytuacji, w których właściwy organ jest uprawniony do sprawdzania znajomości języka polskiego osoby, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegają uznaniu, bez względu na to czy zachodzi w tym względzie uzasadniona wątpliwość, czy też nie.</p> <p>Przyjęcie propozycji brzmienia art. 29 ust. 2 pkt 1 ustawy, wyrażonego w art. 1 pkt 5 projektu ustawy, oznaczałoby, że w przypadku osób ubiegających się o uznanie kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, sprawdzenie znajomości języka polskiego byłoby możliwe jedynie w przypadku powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do poziomu umiejętności językowych tej osoby. Tymczasem odpowiednia znajomość języka polskiego jest bezwzględnie potrzebna dla właściwego i bezpiecznego – nie tylko dla zwierzęcia, ale również dla ludzi – świadczenia usług weterynaryjnych. Jak stanowi rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 sierpnia 2004 r. w sprawie zakresu znajomości języka polskiego przez lekarzy weterynarii będących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza weterynarii (Dz. U. poz. 2100) lekarz weterynarii powinien w zakresie znajomości języka polskiego posiadać umiejętność:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rozumienia tekstu pisanego, umożliwiającą w szczególności korzystanie z fachowej literatury i piśmiennictwa oraz przepisów regulujących wykonywanie zawodu; 2) porozumiewania się z posiadaczami zwierząt, na rzecz których są świadczone usługi, lekarzami weterynarii i osobami wykonującymi zawody medyczne, w szczególności przeprowadzania wywiadów lekarsko-weterynaryjnych, udzielania przystępnych i zrozumiałych porad oraz informacji, przekazywania danych o leczonych zwierzętach 	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>W ocenie projektodawcy uwzględnienie uwagi wiązałoby się z wyjściem poza zakres sprawdzania znajomości języka określony w art. 53 dyrektywy 2005/36/WE. Przepis ten wprost wskazuje w ust. 3, że w przypadku zawodów innych niż zawody mające wpływ na bezpieczeństwo pacjentów sprawdzenie znajomości języka może być zastosowane wówczas, gdy istnieje poważna i konkretna wątpliwość, czy specjalista posiada wystarczającą znajomość języka, by zgodnie z zamierzeniami mógł wykonywać daną działalność zawodową.</p> <p>Uwzględnienie uwagi wiązałoby się zatem z wyjściem poza regulacje określone w dyrektywie 2005/36/WE i mogłoby spowodować uzasadnione zarzuty ze strony KE związane z nieprawidłowością jej wdrożenia.</p>

			<p>oraz czynnego uczestniczenia w konsultacjach, naradach i szkoleniach zawodowych;</p> <p>3) pisania, w szczególności prowadzenia dokumentacji wymaganej przy wykonywaniu zawodu lekarza weterynarii, w tym wystawiania skierowania do zakładu leczniczego dla zwierząt i skierowania na badania diagnostyczne i konsultacje, wystawiania recept oraz wydawania zaświadczeń, opinii i orzeczeń lekarsko-weterynaryjnych.</p> <p>Powyższe umiejętności są nieodzowne dla zapewnienia prawidłowości procesu leczenia zwierzęcia, w trakcie którego niezbędne jest m.in. zebranie obszernego wywiadu czy udzielenie właściwych i klarownych porad, a także nierzadko zapoznanie się z dokumentacją wcześniejszego leczenia zwierzęcia. Należy przy tym pamiętać, że właściwe świadczenia usług weterynaryjnych przez lekarzy weterynarii ma znaczenie nie tylko dla zdrowia zwierząt, ale również ludzi, chociażby przez zapobieganie rozprzestrzenianiu się odzwierzęcych chorób zakaźnych.</p> <p>Wszystko powyższe jasno wskazuje, że możliwość sprawdzania znajomości języka polskiego osoby, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegają uznaniu, bez względu na to czy zachodzi w tym względzie uzasadniona wątpliwość czy też nie, powinna istnieć nie tylko w odniesieniu do osób wykonujących zawód mający wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, ale również w odniesieniu do osób wykonujących zawód lekarza weterynarii, gdyż jego prawidłowe wykonywanie także ma bezpośrednie przełożenie na zdrowie publiczne.</p>	
16	Art. 1 pkt 6	Urząd Dozoru Technicznego	<p>Proponuje się określenie przesłanek wydania decyzji w sprawie odstąpienia od uznania kwalifikacji zawodowych, o której mowa w art. 34 ust. 2 pkt 2 ustawy.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Decyzja w sprawie odstąpienia od uznania kwalifikacji zawodowych usługodawcy, o której mowa w art. 34 ust. 2 pkt 2 ustawy, jest wydawana przez właściwy organ w sprawach indywidualnych. Należy zauważyć, że z uwagi na dużą liczbę zawodów i działalności regulowanych w Rzeczypospolitej Polskiej i związanych z tym możliwych stanów faktycznych, które mogą występować w postępowaniach prowadzonych w tym zakresie, nie jest celowe określanie w ustawie ogólnych przesłanek wydawania decyzji o odstąpieniu od uznania kwalifikacji zawodowych. Katalog takich przesłanek nie ustanawia także dyrektywa 2005/36/WE.</p>
17	Art. 1 pkt 6	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Termin określony w art. 34 ust. 4 projektu ustawy jest zbyt krótki, zważywszy że organ nakładając obowiązek musi określić termin testu umiejętności. Doręczenie zawiadomienia może trwać dwa tygodnie, więc termin musi być odpowiednio dłuższy (przynajmniej 7 dni od doręczenia zawiadomienia), a po przeprowadzonym teście umiejętności należy dokonać jego oceny i wydać decyzję. Może się też okazać, że tak krótki termin testu wyznaczony przez organ nie będzie z pewnych powodów dogodny dla strony. Ustawowy termin załatwienia sprawy powinien być</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Termin na wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji zawodowych, określony w art. 34 ust. 4 ustawy, wynika z przepisu art. 7 ust. 4 dyrektywy 2005/36/WE i nie może ulec zmianie. Uwzględnienie uwagi wiązałoby się zatem z wyjściem poza regulacje określone w dyrektywie 2005/36/WE i mogłoby spowodować uzasadnione zarzuty ze strony KE</p>

			<p>realistyczny i umożliwić zakończenie postępowania w większości przypadków bez konieczności wyznaczenia nowego terminu.</p> <p>Termin zawiadomienia o terminie egzaminu na uprawnienia budowlane wynosi co najmniej miesiąc (przed wyznaczoną datą egzaminu).</p> <p>Proponuje się nadanie przepisowi następującego brzmienia:</p> <p><i>„(...) do przystąpienia do testu umiejętności i w terminie 3 tygodni od przeprowadzenia testu wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji.”.</i></p>	związane z nieprawidłowością jej wdrożenia.
18	Art. 1 pkt 7 lit. b	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Proponuje się nadanie art. 36 ust. 2 ustawy następującego brzmienia:</p> <p><i>„(...) w zakresie niezbędnym do oceny, czy niewyrównanie w całości istotnie różniącego się materiału zagraża zdrowiu lub bezpieczeństwu publicznemu”.</i></p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Przepis art. 8 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE, odnoszący się do zmienianej regulacji, posługuje się pojęciem „istotnych różnic, które mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego”. Z brzmienia przepisu wynika, że to stwierdzone różnice mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego, a nie fakt niewyrównania w całości tych różnic.</p> <p>Uwzględnienie uwagi, a w konsekwencji zmiana brzmienia przepisu zgodnie z przedstawioną propozycją, mogłoby spowodować uzasadnione zarzuty ze strony KE związane z nieprawidłowością wdrożenia dyrektywy 2005/36/WE do krajowego porządku prawnego.</p>
19	Art. 1 pkt 8 lit. a	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	<p>Proponuje się nadanie art. 39 ust. 1 ustawy następującego brzmienia:</p> <p><i>„(...) zastępuje się wyrazami „niewyrównania w całości istotnie różniącego się materiału w zakresie kształcenia lub szkolenia wymaganego”.</i></p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Proponuje się nadanie art. 1 pkt 8 lit. a projektu ustawy następującego brzmienia:</p> <p>„8) w art. 39:</p> <p>a) w ust. 1 wyrazy „różnic w zakresie zawodu i niemożliwości wyrównania brakującej wiedzy, umiejętności i kompetencji, wymaganych” zastępuje się wyrazami „niewyrównania w całości istotnie różniącego się materiału w zakresie kształcenia lub szkolenia wymaganego”;</p>
20	OSR	Urząd Dozoru Technicznego	<p>Proponuje się uzupełnienie danych statystycznych, przedstawionych w pkt 1 oceny skutków regulacji, o dane z Urzędu Dozoru Technicznego za rok 2020:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) liczba wydanych przez Urząd Dozoru Technicznego decyzji o uznaniu kwalifikacji zawodowych – 111; 2) zawody regulowane i działalności regulowane, w stosunku do których najczęściej są wydawane decyzje o uznaniu/odmowie uznania kwalifikacji zawodowych w Urzędzie Dozoru Technicznego: obsługujący dźwignice – 62, operator wózków jezdniowych podnośnikowych z mechanicznym napędem podnoszenia – 49. 	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Dane zawarte w ocenie skutków regulacji zostały uzupełnione o informacje odnoszące się do zawodów i działalności regulowanych, w stosunku do których wydano największą liczbę decyzji o uznaniu kwalifikacji zawodowych. W ocenie projektodawcy nie jest zasadne wskazywanie w ocenie skutków regulacji pełnych statystyk dotyczących poszczególnych właściwych organów.</p>
22	Uwaga ogólna	Urząd Dozoru	Proponuje się ujednoczenie przepisów dotyczących uznawania kwalifikacji	Uwaga nieuwzględniona

		Technicznego	zawodowych na podstawie ustawy z przepisami dotyczącymi zaświadczeń kwalifikacyjnych wydawanych na podstawie ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. z 2021 r. poz. 272, z późn. zm.) przez wprowadzenie terminowości uznania kwalifikacji. Zaświadczenia kwalifikacyjne osób obsługujących i konserwujących urządzenia techniczne, zgodnie z art. 22 ust. 3a ustawy o dozorze technicznym, są wydawane na czas określony nie krótszy niż 5 lat i nie dłuższy niż 10 lat, w zależności od rodzaju urządzenia technicznego, stopnia trudności w jego obsłudze i konserwacji oraz stopnia zagrożenia, które może spowodować.	Przepisy dyrektywy 2005/36/WE nie przewidują możliwości uznawania kwalifikacji zawodowych na czas określony. Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że wydawanie decyzji o uznaniu kwalifikacji zawodowych służy innemu celowi niż wydawanie zaświadczeń kwalifikacyjnych. Decyzja o uznaniu kwalifikacji potwierdza posiadanie przez osobę zainteresowaną kwalifikacji zawodowych do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej, nabytych w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej. Zaświadczenie kwalifikacyjne potwierdza natomiast umiejętność praktycznego wykonywania określonych czynności oraz znajomość określonych warunków technicznych dozoru technicznego, norm i przepisów. Obie instytucje mają odrębny charakter i brak jest uzasadnienia dla ich łączenia.
23	Uwaga ogólna – nie dotyczy projektu ustawy	Naczelna Rada Lekarska	Regulacje objęte projektem ustawy nie będą mieć zastosowania w postępowaniach prowadzonych przez rady lekarskie związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych lekarzy i lekarzy dentyistów oraz przyznawaniem im prawa wykonywania zawodu. Zgodnie bowiem z art. 3 ustawy jej przepisy stosuje się do uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych oraz do podejmowania lub wykonywania działalności regulowanych, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Warunki uznawania kwalifikacji zawodowych lekarzy i lekarzy dentyistów przez rady lekarskie oraz tryb związanego z tym postępowania określają zaś co do zasady przepisy ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentyisty (Dz. U. z 2021 r. poz. 790, z późn. zm.). Prezydium Naczelnej Rady Lekarskiej stwierdza jednocześnie, że omawiany projekt rozszerza i doprecyzowuje zawarte w ustawie regulacje dotyczące znajomości języka polskiego osób, których kwalifikacje zawodowe podlegają uznaniu w Polsce. W szczególności projekt ustawy utrzymuje regulację, zgodnie z którą właściwy organ, z własnej inicjatywy, może sprawdzić znajomość języka w każdym przypadku w stosunku do osoby wykonującej zawód mający wpływ na bezpieczeństwo pacjentów. Powyższe, niewątpliwie słuszne rozwiązanie, dodatkowo wskazuje na oczywiście niewłaściwe uregulowanie w art. 7 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentyisty kwestii związanych z możliwością i sposobem weryfikowania znajomości języka polskiego przez lekarzy i lekarzy dentyistów ubiegających się o tzw. uproszczony dostęp do wykonywania tych zawodów w Polsce.	Uwaga wyjaśniona Art. 7 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentyisty dotyczy wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentyisty przez cudzoziemców niebędących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej. Zakres regulacji tego przepisu pozostaje poza zakresem przedmiotowym projektu ustawy.
24	Uwaga ogólna – nie dotyczy projektu	Państwowa Agencja Atomistyki	Proponowane w art. 1 pkt 1 projektu ustawy brzmienie art. 4 ustawy może spowodować wyłączenie spod zakresu jej stosowania większej liczby zawodów regulowanych i działalności regulowanych niż to obecnie ma	Uwaga wyjaśniona Należy zauważyć, że Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

	ustawy	<p>miejsce. W szczególności może to dotyczyć inspektora dozoru jądrowego, dla którego ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 1941) nie przewiduje wprost wymogu posiadania obywatelstwa polskiego, natomiast niewątpliwie jest to zawód regulowany związany z wykonywaniem władzy publicznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Osoba posiadająca uprawnienia inspektora dozoru jądrowego musi być pracownikiem Państwowej Agencji Atomistyki (art. 65 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo atomowe) – urzędu obsługującego centralny organ administracji rządowej, którym jest Prezes Państwowej Agencji Atomistyki (art. 109 ust. 1 i art. 112 ust. 1 ustawy – Prawo atomowe). Inspektorzy dozoru jądrowego są również organami dozoru jądrowego, do których zadań należy m.in. przeprowadzanie kontroli w obiektach jądrowych oraz w jednostkach organizacyjnych posiadających materiały jądrowe, źródła promieniowania jonizującego, odpady promieniotwórcze i wypalone paliwo jądrowe, czy też wydawanie nakazów i zakazów mających zapewnić usunięcie bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa jądrowego lub ochrony radiologicznej (art. 64 ust. 1 pkt 3 i ust. 4 pkt 2 i 3 w zw. z art. 68 ust. 1 ustawy – Prawo atomowe).</p> <p>Proponowane brzmienie art. 4 zmienianej ustawy może zatem utrudnić pozyskiwanie do pracy w Państwowej Agencji Atomistyki doświadczonych inspektorów dozoru jądrowego, którzy uzyskali kwalifikacje zawodowe poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z tym, w przypadku wejścia w życie tego przepisu, Państwowa Agencja Atomistyki rozważy potrzebę wprowadzenia do ustawy – Prawo atomowe odpowiednich przepisów dotyczących uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania tego zawodu regulowanego.</p>	<p>(Dz. Urz. UE C 202 z 07.06.2016, str. 47) (TFUE) przewiduje w art. 45 ust. 4 jeden wyjątek od zasady swobody przepływu pracowników, którym jest zatrudnienie w administracji publicznej. W przypadku osób zatrudnionych w administracji publicznej można zatem wymagać posiadania obywatelstwa danego państwa.</p> <p>Zgodnie z orzeczeniem TSUE w sprawie 149/79, Komisja p. Belgii, wyłączeniu od zasady swobody przepływu pracowników podlega grupa stanowisk, które wiążą się z bezpośrednim lub pośrednim udziałem w sprawowaniu władzy, opartym na prawie publicznym i obowiązkach, których celem jest ochrona ogólnych interesów państwa lub władz publicznych. Takie stanowiska wymagają od osób je zajmujących istnienia szczególnego stosunku lojalności wobec państwa oraz wprowadzają dwustronność praw i obowiązków, stanowiących podstawę więzi narodowej.</p> <p>Tylko gdy dane stanowisko spełnia wskazane kryteria, państwa członkowskie Unii Europejskiej mogą zdecydować o zatrudnianiu na tych stanowiskach wyłącznie własnych obywateli. W przeciwnym razie ograniczenia dostępu do pracy stosowane w stosunku do obywateli innych państw członkowskich Unii Europejskiej stanowią naruszenie prawa unijnego.</p> <p>TSUE sprecyzował ponadto, że art. 45 ust. 4 TFUE może być zastosowany wówczas, gdy wykonywanie uprawnień przyznanych przez prawo publiczne odbywa się regularnie oraz nie stanowi ono jedynie niewielkiej części prowadzonej aktywności (zob. wyrok C-405/01 Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española p. Administración del Estado, pkt 44). W swoim orzecznictwie TSUE odnosił się do sektorów działalności, które mogą być wyłączone z zakresu swobody przemieszczania się pracowników. TSUE dopuścił zastosowanie wyjątku w odniesieniu do tych obszarów aktywności, które są związane z tradycyjną sferą działalności państwowej: sądownictwem, obronnością, dyplomacją, pobieraniem podatków.</p> <p>Pozostałe sektory działalności państwowej nie są objęte zakresem zatrudnienia w administracji publicznej w rozumieniu prawa unijnego, więc zasada swobody przemieszczania się pracowników ma do nich zastosowanie. W razie sporu dotyczącego takich obszarów działalności należy badać charakter obowiązków związanych z zatrudnieniem na określonym stanowisku. Dopiero gdy państwo członkowskie wykaże, że dane stanowisko jest związane z bezpośrednim lub pośrednim udziałem w sprawowaniu władzy publicznej oraz ochroną interesów państwa, będzie można zastosować art. 45 ust. 4 TFUE (por. wyrok C-473/93 Komisja p. Luksemburgowi, pkt 46–47; wyrok C-173/94 Komisja p. Belgii, pkt 18–19; wyrok C-290/94 Komisja p. Grecji, pkt 35–36).</p>
--	--------	--	---

				<p>W świetle powyższego należy zauważyć, że powyższe wyłączenie ma zastosowanie do konkretnego miejsca zatrudnienia – czyli zatrudnienia w administracji publicznej powiązanego z wykonywaniem władzy publicznej.</p> <p>Ponadto art. 51 TFUE przewiduje wyjątek od swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług, którym jest działalność związana z wykonywaniem władzy publicznej. Zakresem tego wyjątku są objęte czynności, które stanowią bezpośredni i rzeczywisty udział w wykonywaniu władzy publicznej. Na gruncie tej regulacji wyłączenie całego zawodu byłoby dopuszczalne jedynie w przypadku, gdyby związek czynności wykonywanych w ramach zawodu powodował, że państwo członkowskie Unii Europejskiej, w razie liberalizacji dostępu do danej działalności gospodarczej, byłoby zmuszone dopuścić wykonywanie, choćby przejściowo, zadań z zakresu władzy publicznej przez obcokrajowców (por. wyrok 2/74 Reyners p. Belgii, pkt 45–46). Ponadto wyjątek ten musi być interpretowany ściśle, w sposób niewykraczający poza to, co jest ściśle konieczne dla zabezpieczenia interesów, których ochronę umożliwia ten przepis (por. wyrok C-114/97 Komisja p. Hiszpanii, pkt 34).</p>
--	--	--	--	---

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ AKTU WDRAŻAJĄCEGO			<u>Ustawa:</u> Ustawa o zmianie ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych	
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO			1) dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22, Dz. Urz. UE L 363 z 20.12.2006, str. 141, Dz. Urz. UE L 271 z 16.10.2007, str. 18, Dz. Urz. UE L 320 z 06.12.2007, str. 3, Dz. Urz. UE L 93 z 04.04.2008, str. 28, Dz. Urz. UE L 205 z 01.08.2008, str. 10, Dz. Urz. UE L 311 z 21.11.2008, str. 1, Dz. Urz. UE L 93 z 07.04.2009, str. 11, Dz. Urz. UE L 59 z 04.03.2011, str. 4, Dz. Urz. UE L 112 z 24.04.2012, str. 21, Dz. Urz. UE L 180 z 12.07.2012, str. 9, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 368, Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 132, Dz. Urz. UE L 305 z 24.10.2014, str. 115, Dz. Urz. UE L 177 z 08.07.2015, str. 60, Dz. Urz. UE L 134 z 24.05.2016, str. 135, Dz. Urz. UE L 317 z 01.12.2017, str. 119, Dz. Urz. UE L 104 z 15.04.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 131 z 24.04.2020, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 444 z 10.12.2021, str. 16); 2) dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/958 z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie analizy proporcjonalności przed przyjęciem nowych regulacji dotyczących zawodów (Dz. Urz. UE L 173 z 09.07.2018, str. 25)	
JEDN. RED.	TREŚĆ PRZEPISU UE	KONIEC ZNOŚĆ WDROŻENIA T / N	JEDN. RED.	TREŚĆ PRZEPISU/ÓW
Art. 2 ust. 4 dyrektywy 2005/36/WE	4. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się wobec notariuszy powoływanych na mocy urzędowego aktu organów publicznych.	T	Art. 1 pkt 1 projektu ustawy	Art. 1 pkt 1 1) art. 4 otrzymuje brzmienie: „Art. 4. Przepisów ustawy nie stosuje się do zawodu notariusza oraz do zawodów regulowanych i działalności regulowanych bezpośrednio i szczególnie związanych z wykonywaniem władzy publicznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”

<p>Art. 4f ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE</p>	<p>1. Właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego po indywidualnym rozpatrzeniu każdego wniosku przyznaje dostęp częściowy do działalności zawodowej na terytorium tego państwa wyłącznie wtedy, gdy są spełnione wszystkie następujące warunki:</p> <p>a) specjalista jest w pełni uprawniony do wykonywania w rodzimym państwie członkowskim działalności zawodowej, w odniesieniu do której ma mieć przyznany dostęp częściowy w przyjmującym państwie członkowskim;</p> <p>b) różnice między daną działalnością zawodową legalnie wykonywaną w rodzimym państwie członkowskim i danym zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim są na tyle znaczne, że zastosowanie środków wyrównawczych oznaczałoby konieczność</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 8 lit. a projektu ustawy</p>	<p>Art. 1 pkt 8 lit. a 8) w art. 39:</p> <p>a) w ust. 1 wyrazy „różnic w zakresie zawodu i niemożliwości wyrównania brakującej wiedzy, umiejętności i kompetencji, wymaganych” zastępuje się wyrazami „niewyrównania w całości istotnie różniącego się materiału w zakresie kształcenia lub szkolenia wymaganego”</p>
---	--	-----------------	---	--

	<p>ukończenia przez wnioskodawcę pełnego programu kształcenia i szkolenia wymaganego w przyjmującym państwie członkowskim do posiadania pełnego dostępu do zawodu regulowanego w przyjmującym państwie członkowskim;</p> <p>c) daną działalność zawodową można w sposób obiektywny oddzielić od innych rodzajów działalności objętych danym zawodem regulowanym w przyjmującym państwie członkowskim.</p> <p>Na użytek lit. c) właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego bierze pod uwagę, czy działalność zawodowa może być wykonywana niezależnie w rodzimym państwie członkowskim.</p>			
Art. 4f ust. 6 dyrektywy 2005/36/WE	6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do specjalistów korzystających	T	Art. 1 pkt 8 lit. b projektu ustawy	Art. 1 pkt 8 lit. b 8) w art. 39: b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

	z automatycznego uznania kwalifikacji zawodowych na mocy tytułu III rozdziały II, III i IIIa.			„4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do automatycznego uznania: 1) kwalifikacji zawodowych uznawanych na podstawie dokumentów, o których mowa w załącznikach V i VI do dyrektywy, albo uznanych na zasadzie praw nabytych; 2) kwalifikacji zawodowych, o których mowa w art. 16 ust. 1; 3) kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodów regulowanych i działalności regulowanych, o których mowa w art. 30.”
Art. 7 ust. 2a dyrektywy 2005/36/WE	2a. Przedstawienie wymaganego oświadczenia przez usługodawcę zgodnie z ust. 1 uprawnia tego usługodawcę do dostępu do działalności usługowej lub do wykonywania tej działalności na całym terytorium danego państwa członkowskiego. Państwo członkowskie może wystąpić o dodatkowe informacje wymienione w ust. 2 dotyczące kwalifikacji zawodowych usługodawcy, jeśli: a) zawód jest regulowany odmiennie w różnych częściach terytorium tego państwa członkowskiego;	T	Art. 2 projektu ustawy	Art. 2 „Art. 2. W ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1140) w art. 2h: 1) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Lekarz weterynarii, będący obywatelem państwa członkowskiego, który posiada prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, może czasowo wykonywać ten zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bez konieczności wpisu do rejestru członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej prowadzonego przez okręgową radę lekarsko-weterynaryjną, jeżeli przed podjęciem czynności zawodowych złoży właściwej ze względu na miejsce, w którym zamierza wykonywać ten zawód, okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej, a w przypadku gdy określenie tego miejsca nie jest

	<p>b) takie regulacje mają zastosowanie również do wszystkich obywateli tego państwa członkowskiego;</p> <p>c) różnice w tych regulacjach uzasadnione są nadrzędnymi względami interesu ogólnego związanymi ze zdrowiem publicznym lub bezpieczeństwem usługobiorców; oraz</p> <p>d) państwo członkowskie nie dysponuje innymi środkami uzyskania takich informacji.</p>			<p>możliwe, wybranej przez niego okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej:</p> <p>1) pisemne oświadczenie o zamiarze wykonywania tego zawodu, z podaniem, jeżeli jest to możliwe, miejsca i czasu jego wykonywania oraz adresu poczty elektronicznej lub numeru telefonu, jeżeli posiada;</p> <p>2) dokument potwierdzający obywatelstwo;</p> <p>3) zaświadczenie, wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego, potwierdzające, że:</p> <p>a) posiada w tym państwie prawo wykonywania tego zawodu, które nie jest zawieszane lub ograniczone,</p> <p>b) wykonuje ten zawód;</p> <p>4) dokument potwierdzający kwalifikacje do wykonywania tego zawodu.”;</p> <p>2) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna prowadzi ewidencję lekarzy weterynarii, określonych w ust. 1, czasowo wykonujących zawód lekarza weterynarii.”;</p> <p>3) w ust. 6 pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie: „4) adres czasowego wykonywania zawodu i oznaczenie czasu wykonywania czynności zawodowych podjętych na terenie działania okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, jeżeli jest to możliwe;</p> <p>5) adres poczty elektronicznej lub numer telefonu, jeżeli zostały podane.”</p>
Art. 7 ust. 4 akapit 4	Jeżeli pomiędzy kwalifikacjami zawodowymi usługodawcy	T	Art. 1 pkt 6 projektu ustawy	Art. 1 pkt 6 6) w art. 34 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

<p>dyrektywy 2005/36/WE</p>	<p>i wykształceniem wymagany w przyjmującym państwie członkowskim występują różnice na tyle istotne, że mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego i nie jest możliwe ich zrównoważenie doświadczeniem zawodowym usługodawcy lub wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami nabytymi poprzez uczenie się przez całe życie, formalnie potwierdzonymi w tym celu przez właściwą instytucję, przyjmujące państwo członkowskie umożliwia temu usługodawcy wykazanie, poprzez poddanie się testowi umiejętności, o którym mowa w akapicie drugim lit. b), że uzyskał on brakującą wiedzę, umiejętność lub kompetencje. Przyjmujące państwo członkowskie podejmuje na tej podstawie</p>			<p>„4. W przypadku gdy zakres kształcenia lub szkolenia odbytego przez usługodawcę obejmuje istotnie różniący się materiał, w którym wykazano różnice mogące być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego, a wiedza, umiejętność lub kompetencje nabyte przez usługodawcę podczas zdobywania doświadczenia zawodowego lub przez potwierdzone efekty uczenia się, lub przez potwierdzone efekty kształcenia nie mogą wyrównać tych różnic, właściwy organ zobowiązuje usługodawcę do przystąpienia do testu umiejętności i w terminie miesiąca od nałożenia tego zobowiązania wydaje decyzję w sprawie uznania kwalifikacji.”</p>
------------------------------------	---	--	--	--

	decyzję w sprawie zezwolenia na świadczenie usług. W każdym przypadku musi istnieć możliwość świadczenia usługi w terminie jednego miesiąca od podjęcia decyzji zgodnie z akapitem drugim.			
Art. 8 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE	1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego w razie uzasadnionych wątpliwości mogą zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego siedziby o przedstawienie informacji dotyczących spełnienia warunków zgodnego z prawem prowadzenia działalności przez usługodawcę i jego należytego postępowania, jak również braku kar dyscyplinarnych lub sankcji karnych związanych z wykonywaniem przez niego działalności zawodowej. W przypadku gdy właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmą	T	Art. 1 pkt 7 projektu ustawy	Art. 1 pkt 7 7) w art. 36: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W przypadku uzasadnionych wątpliwości właściwy organ może wystąpić do właściwych organów państwa usługodawcy o potwierdzenie, że usługodawca wykonuje zawód regulowany albo działalność regulowaną zgodnie z prawem i z dołożeniem należytej staranności, oraz że nie zostały na niego nałożone kary dyscyplinarne lub nie został skazany prawomocnym wyrokiem sądu w związku z wykonywaniem zawodu regulowanego albo działalności regulowanej.”, b) w ust. 2 po wyrazach „informacji dotyczących kształcenia lub szkolenia ukończonego przez usługodawcę” dodaje się przecinek i wyrazy „w zakresie niezbędnym do oceny, czy różnice wykazane w istotnie różniącym się materiale mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego”

	<p>decyzję o sprawdzeniu kwalifikacji zawodowych usługodawcy, mogą zwrócić się do właściwych organów państwa członkowskiego siedziby o informacje dotyczące odbytych przez usługodawcę kursów kształcenia, w stopniu niezbędnym do dokonania oceny istotnych różnic, które mogą być szkodliwe dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego. Właściwe organy państwa członkowskiego siedziby przekazują te informacje zgodnie z art. 56.</p> <p>W przypadku zawodów nieregulowanych w rodzimym państwie członkowskim również ośrodki wsparcia, o których mowa w art. 57b, mogą przekazywać takie informacje.</p>			
<p>Art. 14 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE</p>	<p>1. Przepisy art. 13 nie stanowią przeszkody dla wymagania przez państwo członkowskie</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 3 lit. a projektu ustawy</p>	<p>Art. 1 pkt 3 lit. a 3) w art. 20: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p>

	<p>od wnioskodawcy odbycia stażu adaptacyjnego trwającego nie dłużej niż trzy lata lub przystąpienia do testu umiejętności, jeżeli:</p> <p>a) kształcenie, które wnioskodawca otrzymał, obejmuje materiał istotnie różniący się od tego, którego opanowanie jest podstawą uzyskania dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji w przyjmującym państwie członkowskim;</p> <p>b) na zawód regulowany w przyjmującym państwie członkowskim składa się przynajmniej jedna regulowana działalność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w rodzimym państwie członkowskim wnioskodawcy, a szkolenie wymagane w przyjmującym państwie członkowskim obejmuje materiał istotnie różniący się od objętego</p>			<p>„1. Właściwy organ, z zachowaniem proporcjonalności, może uzależnić, w drodze postanowienia, wydanie decyzji w sprawie uznania kwalifikacji od odbycia przez wnioskodawcę stażu adaptacyjnego lub przystąpienia przez niego do testu umiejętności, w przypadku gdy:</p> <p>1) zakres kształcenia lub szkolenia odbytego przez wnioskodawcę obejmuje istotnie różniący się materiał lub</p> <p>2) na zawód regulowany w Rzeczypospolitej Polskiej składa się co najmniej jedna czynność zawodowa, która nie wchodzi w zakres odpowiadającego mu zawodu w państwie wnioskodawcy, a kształcenie lub szkolenie wymagane w Rzeczypospolitej Polskiej obejmuje istotnie różniący się materiał od materiału objętego kształceniem lub szkoleniem, którego ukończenie potwierdza dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji wnioskodawcy.”</p>
--	--	--	--	---

	kształceniem, którego ukończenie potwierdza poświadczenie kompetencji lub dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji wnioskodawcy.			
Art. 14 ust. 4 dyrektywy 2005/36/WE	4. Na użytek ust. 1 i 5 „istotnie różniący się materiał” oznacza materiał obejmujący nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje, które mają zasadnicze znaczenie dla wykonywania zawodu i w odniesieniu do którego kształcenie odbyte przez migranta wykazuje istotne różnice pod względem treści w porównaniu z kształceniem wymaganym przez przyjmujące państwo członkowskie.	T	Art. 1 pkt 2 projektu ustawy	Art. 1 pkt 2 2) w art. 5 w pkt 19 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 20 w brzmieniu: „20) istotnie różniącym się materiale – oznacza to materiał obejmujący nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje, które mają zasadnicze znaczenie dla wykonywania zawodu, i w odniesieniu do którego kształcenie odbyte przez wnioskodawcę wykazuje istotne, pod względem treści, różnice w porównaniu z zakresem kształcenia wymaganym w Rzeczypospolitej Polskiej.”
Art. 14 ust. 5 dyrektywy 2005/36/WE	5. Przepisy ust. 1 stosuje się z należyтым uwzględnieniem zasady proporcjonalności. W szczególności jeżeli przyjmujące państwo członkowskie zamierza wymagać od wnioskodawcy odbycia stażu adaptacyjnego lub	T	Art. 1 pkt 3 lit. b i c oraz art. 1 pkt 4 projektu ustawy	Art. 1 pkt 3 lit. b i c 3) w art. 20: b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Właściwy organ przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, ustala na podstawie dokumentów wydanych w państwie członkowskim lub w państwie niebędącym państwem członkowskim, czy wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę:

	<p>przystąpienia do testu umiejętności, musi najpierw upewnić się, czy wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte przez wnioskodawcę w trakcie jego doświadczenia zawodowego lub poprzez uczenie się przez całe życie, i oficjalnie poświadczone w tym celu przez właściwą instytucję, w którymkolwiek państwie członkowskim lub państwie trzecim mogą obejmować w całości lub częściowo istotnie różniący się materiał, o którym mowa w ust. 4.</p>			<p>1) podczas zdobywania doświadczenia zawodowego lub 2) przez potwierdzone efekty uczenia się w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym i nauce, lub 3) przez potwierdzone efekty kształcenia w rozumieniu przepisów o systemie oświaty – wyrównują w całości albo w części istotnie różniący się materiał.”, c) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ określa: 1) poziom kwalifikacji zawodowych wymagany do wykonywania zawodu regulowanego w Rzeczypospolitej Polskiej i poziom kwalifikacji zawodowych posiadanych przez wnioskodawcę, 2) zakres istotnie różniącego się materiału podlegającego wyrównaniu oraz powody braku możliwości wyrównania tego materiału wiedzą, umiejętnościami i kompetencjami nabytymi przez wnioskodawcę w sposób określony w ust. 1a, 3) zakres i czas trwania stażu adaptacyjnego lub zakres testu umiejętności – mając na uwadze konieczność wyrównania istotnie różniącego się materiału w stopniu niezbędnym do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej.”</p> <p>Art. 1 pkt 4 4) w art. 21 w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:</p>
--	---	--	--	---

				„2) wskazania zakresu istotnie różniącego się materiału, z uwzględnieniem stopnia wyrównania tego materiału w sposób określony w art. 20 ust. 1a.”
Art. 53 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE	1. Specjaliści, których kwalifikacje podlegają uznaniu, muszą posiadać znajomość języków niezbędną do wykonywania danego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim.	T	Art. 1 pkt 5 projektu ustawy	Art. 1 pkt 5 5) art. 29 otrzymuje brzmienie: „1. Osoba, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegają uznaniu, jest obowiązana posiadać znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej.”
Art. 53 ust. 2 dyrektywy 2005/36/WE	2. Państwo członkowskie zapewnia, aby wszelkie sprawdzanie znajomości języka przeprowadzane przez właściwy organ lub pod jego nadzorem, dotyczące zgodności z obowiązkiem określonym w ust. 1, było ograniczone do znajomości jednego języka urzędowego przyjmującego państwa członkowskiego lub jednego języka administracyjnego przyjmującego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jest	T	Art. 1 pkt 5 projektu ustawy	Art. 1 pkt 5 5) art. 29 otrzymuje brzmienie: „2. Właściwy organ po wydaniu decyzji w sprawie uznania kwalifikacji albo po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej: 1) może sprawdzić znajomość języka polskiego w przypadku osoby wykonującej zawód mający wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, a także w przypadku osoby wykonującej inny zawód – jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do posiadania znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej; 2) sprawdza znajomość języka polskiego na wniosek osoby, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegały uznaniu.

	on również językiem urzędowym Unii.			(...) 9. Minister kierujący działem administracji rządowej właściwy w sprawach uznawania kwalifikacji zawodowych do wykonywania zawodu regulowanego albo podejmowania lub wykonywania działalności regulowanej należących do danego działu może określić, w drodze rozporządzenia: 1) zakres znajomości języka polskiego w mowie i w piśmie w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej, 2) sposób przeprowadzania egzaminu z języka polskiego, 3) jednostki przeprowadzające egzamin z języka polskiego, – mając na względzie zakres czynności zawodowych wykonywanych w ramach danego zawodu regulowanego lub danej działalności regulowanej, konieczność zachowania proporcjonalności sprawdzania znajomości języka polskiego oraz przejrzystość przeprowadzania egzaminu z języka polskiego.”
Art. 53 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE	3. Sprawdzenie znajomości języka przeprowadzane zgodnie z ust. 2 może być zastosowane, jeżeli dany zawód ma wpływ na bezpieczeństwo pacjentów. Sprawdzenie znajomości języka może być zastosowane w przypadku	T	Art. 1 pkt 5 projektu ustawy	Art. 1 pkt 5 5) art. 29 otrzymuje brzmienie: „2. Właściwy organ po wydaniu decyzji w sprawie uznania kwalifikacji albo po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej: 1) może sprawdzić znajomość języka polskiego w przypadku osoby wykonującej zawód mający wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, a także w przypadku osoby wykonującej inny zawód –

	<p>innych zawodów wówczas, gdy istnieje poważna i konkretna wątpliwość, czy specjalista posiada wystarczającą znajomość języka, by zgodnie z zamierzeniami mógł wykonywać daną działalność zawodową. Sprawdzenie znajomości języka można przeprowadzać tylko po wydaniu europejskiej legitymacji zawodowej zgodnie z art. 4d lub po uznaniu kwalifikacji zawodowych, w zależności od przypadku.</p>			<p>jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do posiadania znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej; 2) sprawdza znajomość języka polskiego na wniosek osoby, której kwalifikacje zawodowe do wykonywania zawodu regulowanego albo podjęcia lub wykonywania działalności regulowanej podlegały uznaniu.”</p>
<p>Art. 53 ust. 4 dyrektywy 2005/36/WE</p>	<p>4. Każde sprawdzenie znajomości języka musi być proporcjonalne do działalności, która ma być prowadzona. Zainteresowany specjalista może się odwołać od takiego sprawdzenia zgodnie z prawem krajowym.</p>	<p>T N</p>	<p>Art. 1 pkt 5 projektu ustawy</p> <p>Art. 127 i następane ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.) (możliwość złożenia odwołania od decyzji wydanej przez organ), art. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo</p>	<p>Art. 1 pkt 5</p> <p>5) art. 29 otrzymuje brzmienie: „3. Znajomość języka polskiego jest sprawdzana z zachowaniem proporcjonalności w odniesieniu do danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej. 4. Osoba, o której mowa w ust. 2, może potwierdzić znajomość języka polskiego przez: 1) przedłożenie właściwemu organowi dokumentu potwierdzającego znajomość języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej, wydanego przez uprawniony podmiot działający w Rzeczypospolitej Polskiej lub</p>

			o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 i 655) (możliwość składania skarg do sądu administracyjnego w ramach kontroli działalności administracji publicznej)	<p>w innym państwie członkowskim, w szczególności świadectwa dojrzałości uzyskanego po zdaniu egzaminu maturalnego w języku polskim lub dyplomu ukończenia studiów prowadzonych w języku polskim;</p> <p>2) złożenie egzaminu z języka polskiego, przeprowadzanego przez właściwy organ.</p> <p>(...)</p> <p>7. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, właściwy organ na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, lub na podstawie wyniku egzaminu z języka polskiego wydaje zaświadczenie o znajomości języka polskiego w stopniu niezbędnym do wykonywania danego zawodu regulowanego albo danej działalności regulowanej. Odmowa potwierdzenia znajomości języka polskiego następuje w drodze decyzji administracyjnej.</p> <p>8. W przypadku uzyskania negatywnego wyniku egzaminu z języka polskiego, właściwy organ, przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 7, wyznacza termin, w którym osoba, o której mowa w ust. 2, może ponownie przystąpić do egzaminu.”</p>
Art. 4 ust. 3 i 4 dyrektywy 2018/958	3. Każdemu przepisowi, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy wyjaśnienie wystarczająco szczegółowe, by umożliwić ocenę zgodności z zasadą proporcjonalności. 4. Powody uznania przepisu, o którym mowa	T	Art. 1 pkt 12 projektu ustawy	Art. 1 pkt 12 12) w art. 50f w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „Powody uznania projektowanych przepisów regulacyjnych lub projektowanych wymogów dotyczących świadczenia usług transgranicznych za zgodne z zasadami proporcjonalności, uzasadnionego i niedyskryminującego charakteru przedstawia się w sposób szczegółowy,

	w ust. 1, za uzasadniony i proporcjonalny należy uzasadnić danymi jakościowymi i, jeśli to możliwe i wskazane, ilościowymi.			umożliwiający weryfikację zgodności tych przepisów lub wymogów z wymienionymi zasadami, w uzasadnieniu projektu aktu prawnego, w tym aktu normatywnego, zawierającego te przepisy lub wymogi albo w załączniku do oceny skutków regulacji, stanowiącej odrębną część uzasadnienia projektu aktu normatywnego.”
Art. 4 ust. 5 dyrektywy 2018/958	5. Państwa członkowskie zapewniają, by ocena, o której mowa w ust. 1, była przeprowadzana w obiektywny i niezależny sposób.	T	Art. 1 pkt 9 projektu ustawy	Art. 1 pkt 9 9) w art. 50a w ust. 3 po wyrazie „przeprowadza” dodaje się wyrazy „w sposób obiektywny i niezależny”
Art. 7 ust. 3 (wprowadzenie do wyliczenia) dyrektywy 2018/958	3. Do celów ust. 2 akapit pierwszy lit. f) państwa członkowskie oceniają skutki nowych lub zmienionych przepisów w połączeniu z co najmniej jednym z następujących wymogów, uwzględniając fakt, że skutki te mogą być zarówno pozytywne, jak i negatywne:	T	Art. 1 pkt 10 projektu ustawy	Art. 1 pkt 10 10) w art. 50b w ust. 5: a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „W ramach oceny w zakresie, o którym mowa w ust. 3 pkt 6, uwzględnia się wymóg zawarty w przepisach regulacyjnych, dotyczący:”, b) w części wspólnej wyraz „występują” zastępuje się wyrazem „występuje”
Art. 7 ust. 4 dyrektywy 2018/958	4. Przed wprowadzeniem nowych lub zmianą obowiązujących przepisów państwa członkowskie zapewniają również zgodność z zasadą proporcjonalności szczegółowych wymogów	T	Art. 1 pkt 11 projektu ustawy	Art. 1 pkt 11 11) w art. 50e w ust. 3: a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „wymogi” zastępuje się wyrazem „wymóg”, b) w części wspólnej wyraz „występują” zastępuje się wyrazem „występuje”

	<p>dotyczących świadczenia tymczasowo lub okazjonalnie usług określonych w tytule II dyrektywy 2005/36/WE, w tym:</p> <ul style="list-style-type: none">a) automatycznej rejestracji tymczasowej bądź członkostwa pro forma w organizacji lub instytucji zawodowej, o czym mowa w art. 6 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 2005/36/WE;b) uprzedniego oświadczenia składanego na podstawie art. 7 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE, dokumentów wymaganych na podstawie ust. 2 tego artykułu lub wszelkich innych równoważnych wymogów;c) wymogu uiszczenia – wymaganego w związku z formalnościami administracyjnymi związanymi z dostępem do zawodów regulowanych lub wykonywaniem takich zawodów – opłaty lub wszelkich innych kosztów			
--	--	--	--	--

	ponoszonych przez usługodawcę. Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do środków przeznaczonych do zapewnienia zgodności z mającymi zastosowanie warunkami zatrudnienia, które państwa członkowskie stosują zgodnie z prawem Unii.			
Art. 11 ust. 2 dyrektywy 2018/958	2. Państwa członkowskie i inne zainteresowane strony mogą przedkładać uwagi Komisji lub państwu członkowskiemu, które powiadomiło o przepisach i o powodach uznania ich za uzasadnione i proporcjonalne. Uwagi te są uwzględniane przez Komisję w jej sprawozdaniu zbiorczym sporządzanym na podstawie art. 59 ust. 8 dyrektywy 2005/36/WE.	T	Art. 1 pkt 13 projektu ustawy	Art. 1 pkt 13 13) w art. 52c we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „dotyczące” zastępuje się wyrazem „do”
ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI				

Jedn. red.	Treść przepisu projektu ustawy	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art. 1 pkt 5	<p>Art. 29 ust. 5</p> <p>5. Za przeprowadzenie egzaminu z języka polskiego jest pobierana opłata, której wysokość ustala jednostka przeprowadzająca egzamin. Opłatę wnosi się na rachunek bankowy jednostki przeprowadzającej egzamin.</p>	<p>Mając na względzie fakt, że organizacja egzaminu z języka polskiego generuje koszty po stronie jednostki przeprowadzającej egzamin, konieczne jest uregulowanie kwestii opłaty za ten egzamin. Opłata będzie wnoszona na rachunek bankowy jednostki przeprowadzającej egzamin.</p>
Art. 1 pkt 5	<p>Art. 29 ust. 6</p> <p>6. Opłata, o której mowa w ust. 5, jest ustalana w wysokości kosztów przeprowadzenia egzaminu z języka polskiego, przy czym jej wysokość nie może przekroczyć 15% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w roku przeprowadzenia egzaminu.</p>	<p>Mając na uwadze konieczność ochrony osoby przystępującej do egzaminu z języka polskiego przed ponoszeniem nadmiernie wysokich kosztów z tego tytułu, w projekcie ustawy zaproponowano określenie maksymalnej wysokości opłaty za przeprowadzenie egzaminu.</p>

Warszawa, 3 czerwca 2022 r.

MINISTER DO SPRAW UNII EUROPEJSKIEJ

Konrad Szymański

Sygn. DPUE.920.3197.2021.DL(19)
dot.: RM-0610-65-22

Pan Łukasz Schreiber
Minister – Członek Rady Ministrów
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Konrad Szymański
Minister do Spraw Unii Europejskiej
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:

Pan Przemysław Czarnek
Minister Edukacji i Nauki